

10^e JAARGANG N° 33 — 31 OCTOBER 1930

LOSSE NUMMERS 15 CENT

OPLAGE BOVEN 100.000 EXEMPLAREN

DIE STAD

GEÏLLUSTREERD WEEKBLAD

VERSCHIJNT DES VRIJDAGS

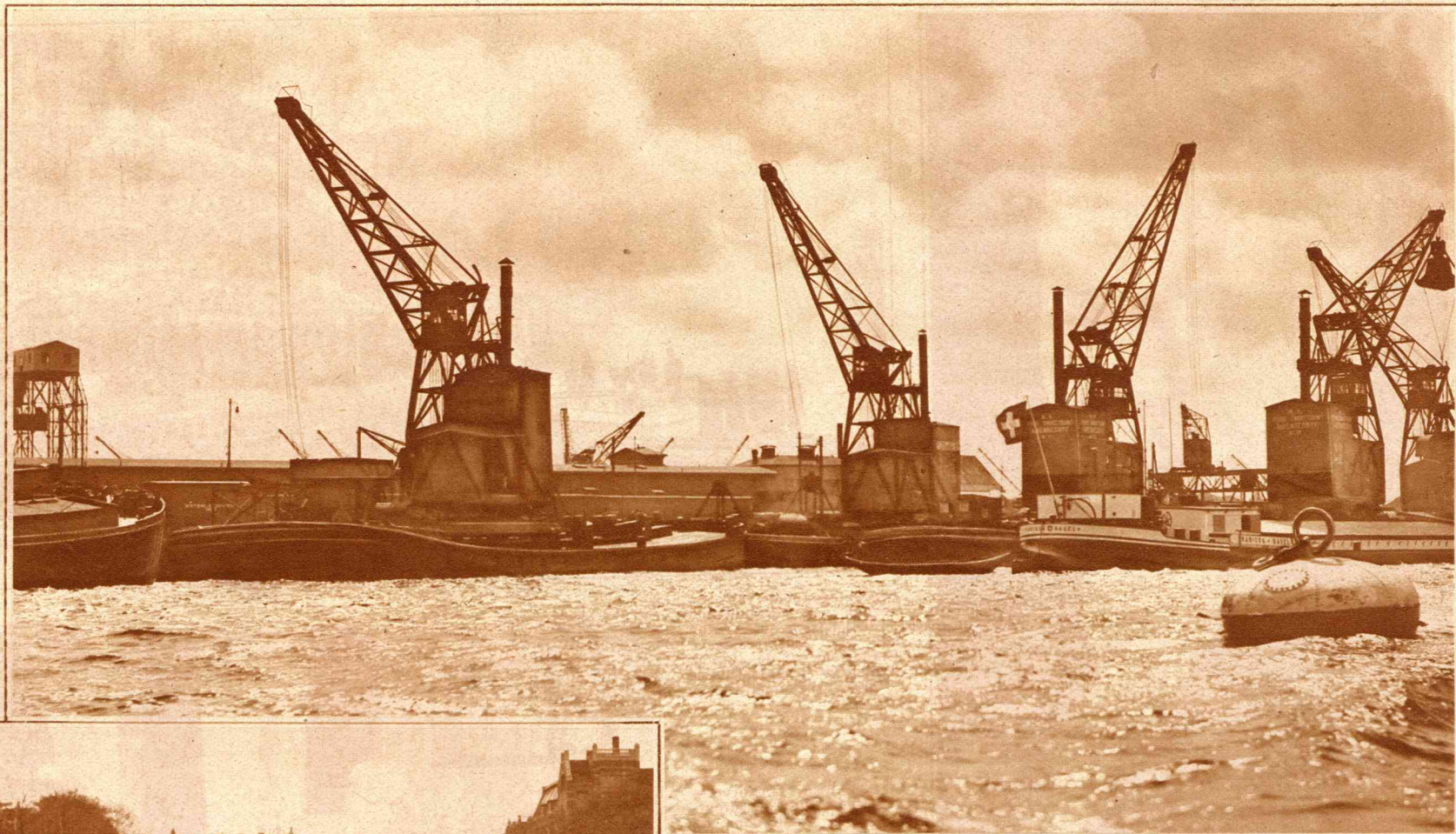
AMSTERDAM

REDACTIE EN ADMINISTR.
N.Z. VOORBURG WAL 262.
TEL. INT. 33170 GIRO 97946

GELD!

Een karakteristieke scène uit de befaamde Métro-Goldwyn-negerfilm „Hallelujah,” welke ————— in 't Tuschinsky-theater vertoond zal worden

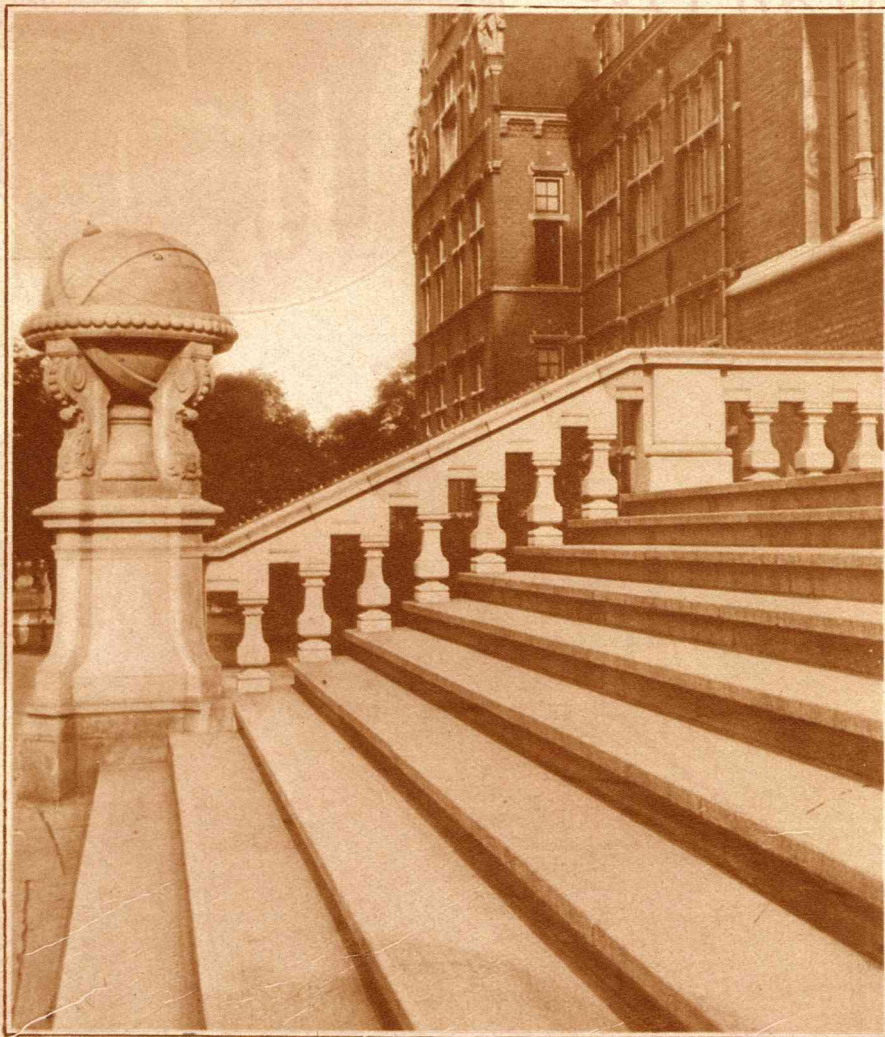

Kranen aan het IJ.

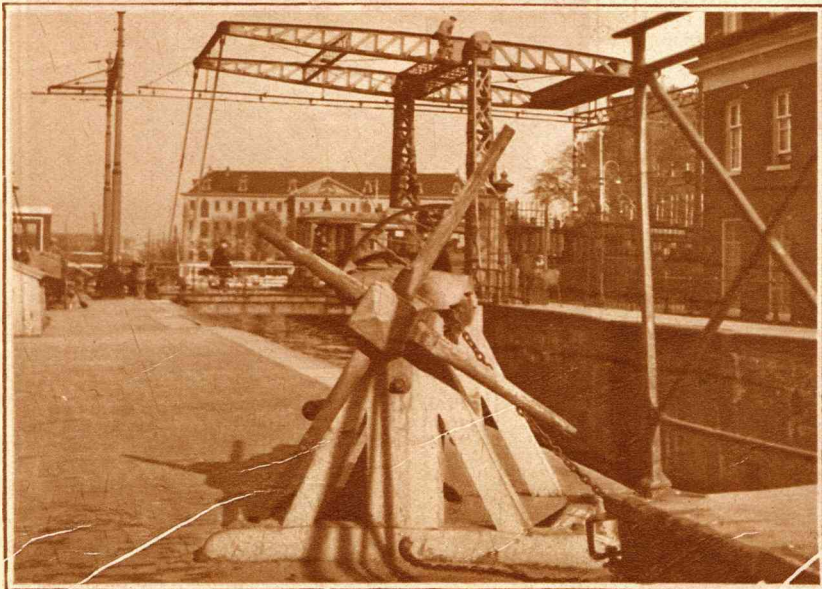

De zandschuit.

Amsterdam „fotografisch” gezien

Een der trappen van het Koloniaal Museum.

Sluismuur aan de Schippersgracht.

Jack Hylton, de leider van het bekende Jazzorkest, dat onder auspiciën van het Concertbureau Krauss a.s. Dinsdag in het Concertgebouw een uitvoering zal geven.

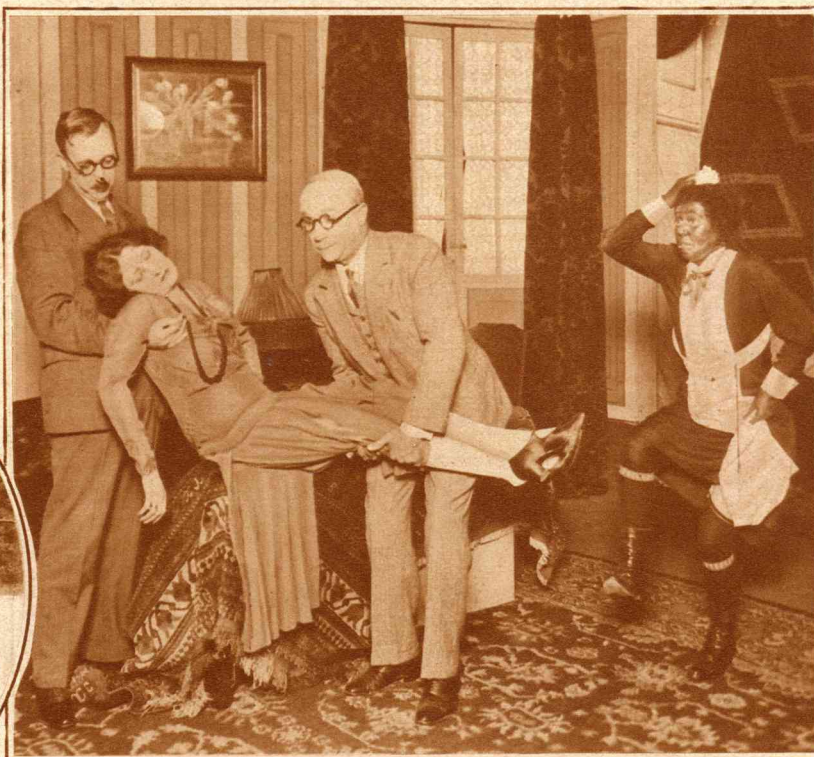

Bij gelegenheid van een bezoek van verschillende buitenlandse autoriteiten aan de Amsterdamsche Brandweer gaf de „Jan v. d. Heijden“'n zgn. „schuimblusch“-demonstratie.

Het echtpaar D. Korver-v. Ditmar, Hugo de Grootstraat 56 Amsterdam, zal 3 Nov. a.s. zijn 50-jarige echtvereniging herdenken.

Van Hier
en Ginds

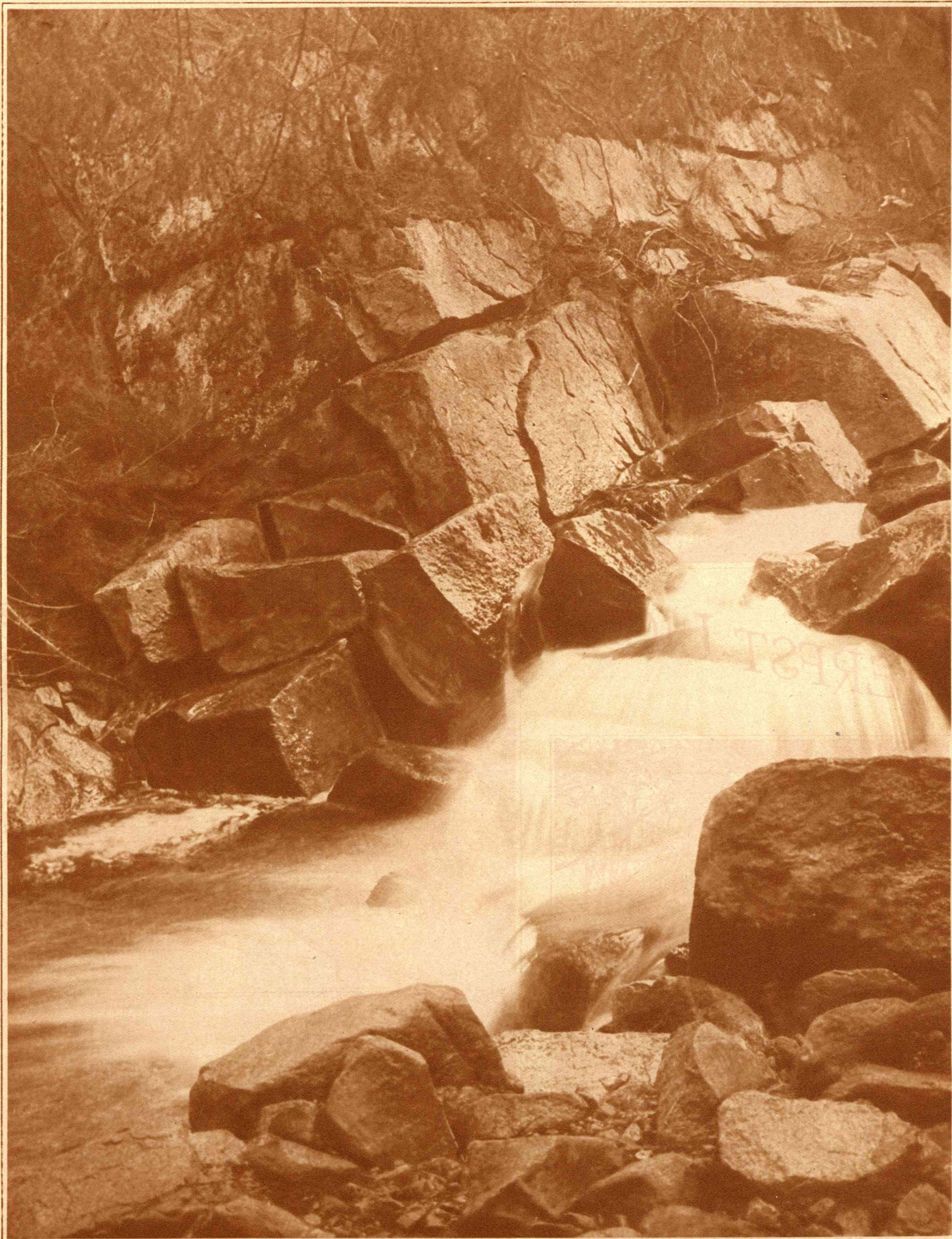

Een aardige scène uit „Een partijtje Poker“, het blijspel, dat het gezelschap Louis de Bree in het Centraal Theater opvoert.

Prof. Mr. J. V. v. Dijk, hoogleeraar in het strafrecht aan de Gem. Universiteit van Amsterdam en raadsheer in den Hoogen Raad, is overleden.

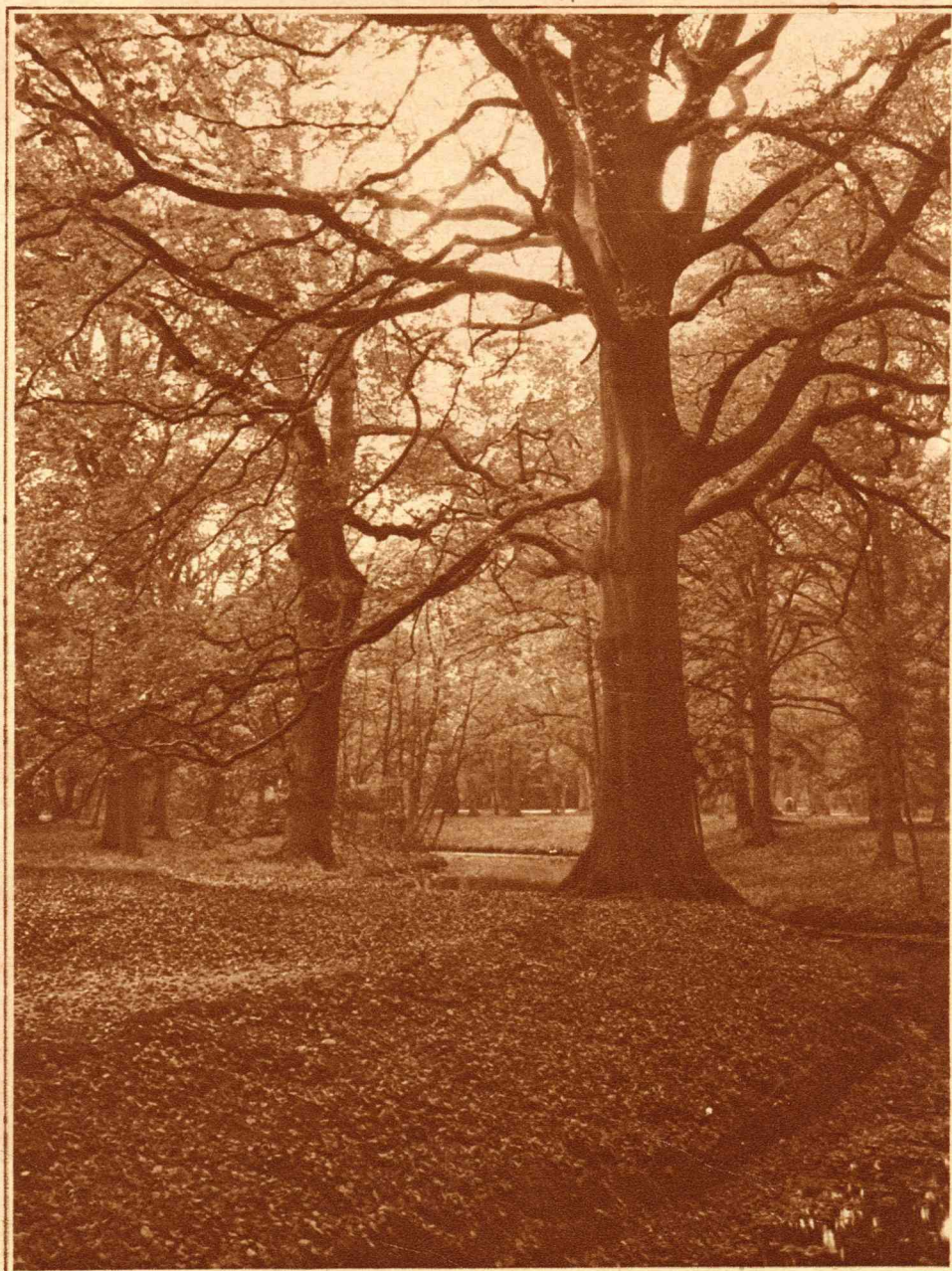
Door de Haarlemsche Scheepsbouw-Mij. werd met goed gevolg te water gelaten de veerpont „Hoofdingenieur van Elzelingen“, welke dienst zal doen tusschen Maassluis en Rozenburg.

DE WATERVAL

HERFST-LICHT

DE ROOFVOGELS

Roman door Grace Miller White

No. 11

Bill stond op haar te wachten! Zij spoedde zich door Emmons' propere keuken, rukte de deur open en lag het volgende oogenblik in Bill's armen.

Zooals een liefhebbende vader zijn dierbaar kind kust, zoo kust Bill Rita. Toen hield hij haar op armslengte van zich af en begon zalig te grinniken.

Wat Rita betreft, dit was het eerste gelukkige oogenblik, dat haar in drie lange, verschrikkelijke dagen werd geschonken. Het greep haar ongetwijfeld buitengewoon aan en het was onder het snikken door, dat zij Bill allerlei vragen begon te stellen. Hoe maakte Bella het? En kleine Benny? Was hij gekomen om haar weer mee naar huis te nemen? Was Bella van gedachten veranderd?

Toen zag Bill, plotseling opkijkend, dat Henriëtte de deur opende en naar buiten stapte. Haar gelaat was vuurrood. Zij brieschte van woede.

Bill schoof Rita van zich af en tikte beleefd aan den rand van z'n hoedje.

Miss Blackstone dacht er niet aan, zijn beleefdheid ook maar met een knikje te beantwoorden. Zij klopte vol ongeduld op de wrat aan den rechterkant van haar neus.

„Rita!” riep ze, met een héél hoog stemmetje, „kom oogenblikkelijk naar binnen.”

Bill deed een pas achteruit en Rita keerde zich langzaam om. Zij bespeurde het venijnig gefonkel in miss Blackstone's oogen. Zij kende die uitdrukking. Ongetwijfeld was ze nu weer vervuld van den vloek, die op Rita rustte, van de zure druiven, die de tanden der kinderen aantastten, en dergelijk fraais meer.

„Vooruit, kom naar binnen, Rita,” kraste Henriëtte nog een keer. „Wat 'n gedrag! Marsch! Naar binnen! En naar de kamer!”

Het bloed stroomde naar Rita's gezicht en trok er weer aanstonds uit weg. Doodsbleek stond ze daar, maar ze week geen duimbreed van haar plaats en staarde de vertoornde vrouw onverschrokken aan.

Bill zette z'n hoedje af en deed eenige passen naar voren. Hij probeerde te glimlachen, maar de glimlach bevroor op zijn lippen.

„Ik ben heelemaal van Evergreen Island gekomen, mevrouw, om Rita te zien,” zei hij, niets op z'n gemak. „Het is toch zeker niet tegen uw wenschen, dat ik 'n paar woorden met haar wissel, miss Blackstone?”

Henriëtte negeerde hem en z'n verzoek totaal, juist alsof hij een of ander verfoeilijk insect was geweest.

„Rita, tenzij je zin mocht hebben vanavond nog een heel hoofdstuk uit het „Handboek der Wellevendheid” van buiten te leeren, kom naar binnen en direct!” zei ze.

Maar Rita bleef staan, als een uit marmer gehouwen beeld.

Daar viel Bill plotseling 'n gedachte in. Die oude dragonder was wreed voor z'n kind! Hij wendde zich tot Rita.

„Ben je niet gelukkig hier, m'n duifje?” vroeg hij en greep angstig naar z'n hart.

„Neen!” antwoordde Rita, haar lief gelaat vertrokken van pijn.

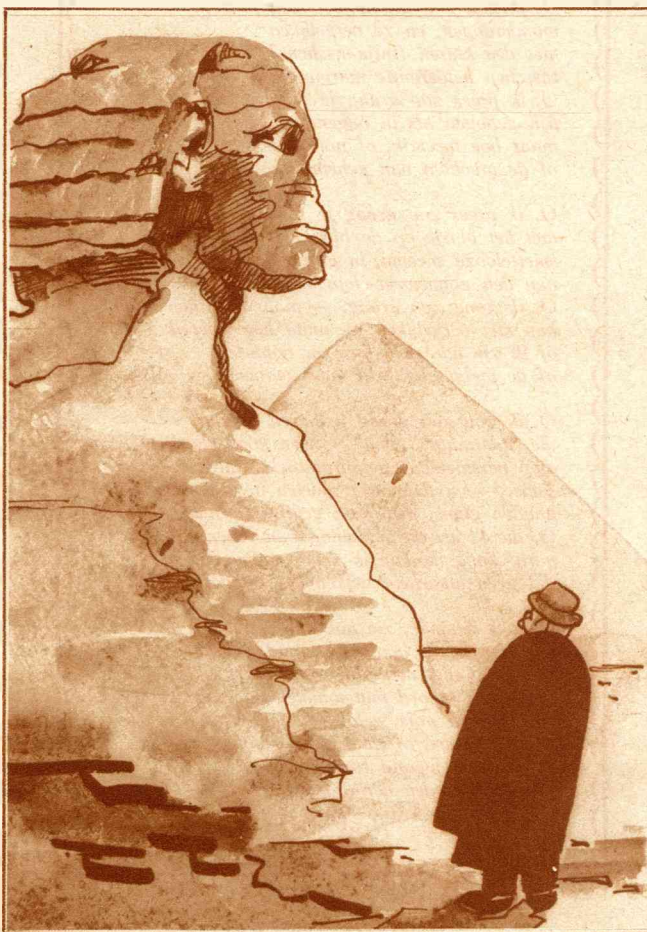
Wederom 'n gebriesch van Henriëtte! Een hevige kloppen op de wrat!

„Wel heb ik óóit? Heb ik óóit?” hijgde zij. „Nee, meneer, nóóit! Niet gelukkig hier! Jij ondankebaar meisje! Mr. Pock, ik zal u moeten vragen, te vertrekken. Ik verlang werkelijk niet uw gevoelens te kwetsen, maar er kan geen enkele verbintenis bestaan tusschen uw familie en de mijne. Ik keur ten sterkste de manier af, waarop u dat meisje hebt opgevoed — in volslagen onwetendheid van alles wat een meisje past. Ook uw vrouw is te laken. Zij is volstrekt geen behoorlijke huismoeder.”

„Niemand kan straffeloos m'n vrouw beleedigen, miss Blackstone,” zei Bill. „Maar aangezien u zoo oud bent en reeds met één voet in het graf staat, zal ik het u vergeven. Maar nu opgemaakt en naar binnen, mevrouw. Ik wensch rustig met Rita te kunnen praten.”

Een soort van verlamming hield Rita bevangen.

Professor Priem Pruttelt:

„Ziedaar de „Priem” uit den tijd van Ramses den zoooeeisten”.

Had zij goed gehoord? Waar haalde Bill den moed vandaan om miss Blackstone op zoo'n manier aan te spreken? Ze had vergeten, dat Bill Pock voor geen andere vrouw ter wereld bang was dan voor Bella. Ze keek miss Blackstone angstig aan.

„Maar vóór u gaat, mevrouw, zou ik nog gaarne zeggen, dat ik me niet kan vereenigen met de manier, waarop u Rita gelieft te kleden,” ging Bill voort, met iets bulderends in zijn stem. „Bella en ik waren arm genoeg, maar m'n meisje heeft er nooit zoo uitgezien als nu. Zoo'n hoop vodden zie ik voor de eerste maal.”

Zijn blik bleef op Rita rusten. Zijn hart kromp ineen van medelijden met het kind. Hoe anders had zij er uitgezien toen Bella's vaardige vingers aan 't werk waren geweest!

Afschuwelijk — die lange, zwarte japon, die in zware, stoffige plooiën tot over de tengere enkels hing. Bijna tot haar kin reikte de slecht passende kraag. En dan de mouwen! Wel, Bill had niet de pretentie een kenner van vrouwenkleeren te zijn, maar nu was het Augustus, en zware mouwen vielen over Rita's welgevormde, zongebruinde handen. Goeie genade, wat had hij gedaan met dit kind aan deze afschuwelijke vrouw over te leveren? Had hij zijn kostelijke Rita in de handen van een wolvijn gegeven? Hij vond den aanblik van dat zwarte begrafenis-kleed eenvoudig onuitstaanbaar.

Rita staarde hem aan en de smeekende blik in

haar oogen sprak luider dan woorden. Hij wendde zich 'ndermaal tot miss Blackstone, die hem thans aankeek of zij hem wilde verslinden.

„Maak dat u wegkomt meneer of ik zal de politie ontbieden” krijschte zij. „Wat u 'n hoop vodden noemt Mr. Pock, dat is werkelijk voor Rita de eenig passende kleding. In zak en asch behoort zij gekleed te gaan en zoolang ze hier woont zal zij zwart dragen, dat zeg ik u ééns en voor altijd.”

Bill Pock was heelemaal geen vlug denker, maar miss Blackstone wél. Terwijl hij nog midden in zijn bittere overwegingen was, stortte zij zich op Rita en trok haar aan een van haar fijne oortjes het huis binnen.

Pock schreeuwde haar nog iets toe, maar Rita's kreten werden hoe langer hoe zwakker en weldra stond hij alleen.

Toen hij in z'n auto klom was iedere zenuw van z'n lichaam tot het uiterste gespannen. Wat kon hij doen? Ze waren niet goed voor Rita, die Blackstone-menschen! Het versleten oude karretje knarste voortdurend op den terugweg, maar niet harder dan Bill's hart bonsde.

In den tusschentijd bevond zich Rita in het sombere, statige vertrek, waarheen miss Blackstone haar gewoonlijk meenam om haar uit te schelden en luisterde naar een uitgewerkte beschrijving van het soort van meisje, dat zij was. Miss Blackstone's bevelen waren streng. Rita moest onmiddellijk een briefje aan Mr. Pock schrijven om hem mee te deelen, dat noch hij noch iemand van z'n familie meer 'n bezoek mocht brengen aan Gable Terrace. En zij mocht nooit meer naar Evergreen Island gaan. Nooit!

Reeds had miss Blackstone geleerd hoe ze Rita's geestkracht kon breken, hoe zij in het onstuimige meisjeshart allen moed kon vernielen. Ze had dan maar van wal te steken over het slechte gedrag van Rita's vader. Zoo ook ditmaal. Niet wetend hoelang Henriëtte nog zou voortgaan, had ze niet gehoord hoe de voordeur openging en een meisjesstem riep: Tante Hetty! Waar zit je?”

„Ha daar is m'n nichtje!” riep Henriëtte uit en zij ging voort: „Rita, ga Emmons roepen en help haar met het bereiden van de thee. — Ach m'n lieve Estelle, hoe aardig van je om je oude tante op dezen warmen dag te komen bezoeken! Kom binnen!”

Een visioen-in-wit stond op den drempel, Estelle bloesemend, stralend, glimlachend!

Rita kromp ineen van schrik.

Miss Blackstone mompelde iets bij wijze van voorstelling en het knikje van Rita's donker hoofd was al even hooghartig als de lichte buiging van Estelle's blonde kopje.

„Ik heb je m'n orders gegeven, Rita” zei Henriëtte en met knikkende knieën verliet 't meisje de kamer.

„Zet je hoed af, lief kind” drong Henriëtte bij Estelle aan. „En leg je parasol weg. 't Is dagen geleden, dat je me bent komen bezoeken.”

Een trek van ongeduld verscheen op Estelle's gezicht.

„Ik kan hier niet alle dagen over den vloer zijn, tante Hetty” antwoordde ze. „Ik heb wel wat anders te doen. O, hoe haat ik dat meisje Pock! Alleen reeds de gedachte, dat ze hier is, maakte me gek.”

„Trek het je niet zoo aan, kindje” smeekte Henriëtte. „Niet zoo somber, lieveling. Je denkt toch zeker niet, dat ik haar uit liefde bij me in huis houd? Je oom Willard heeft er erg op moeten aandringen, toen hij mij vroeg haar bij me te nemen. Ik had haar juist flink de les gelezen, toen je binnenkwam. Het idee! Die man Pock had de brutaliteit haar te komen opzoeken en hij zei eenige onbeschaamdheden over de manier, waarop ik haar kleepte. Maar ik heb dat kereltje eens duchtig de waarheid gezegd en hem toen de deur uitgezet. Ik ben niet van plan, zulke menschen in m'n omgeving te dulden.”

„Daar hebt u groot gelijk in” viel Estelle haar bij. „O, wat is het warm tante Hetty! Het is de warmste dag van het jaar. Bijna honderd graden in de bibliotheek. Kunnen we niet buiten in de loggia gaan zitten?”

Henriëtte stond met graagte op. Ze ging haar nichtje voor naar een prettige, schaduwrijke loggia, aan den noordkant van het huis.

„Hier zullen we het fijn hebben”, kweelde Estelle. „Wanneer verwacht u tante Blanche en Edmond?”

„O, foei, poe!” verzuchtte Henriëtte. „Ze kunnen ieder oogenblik hier zijn. Blanche telefoneerde me, dat ze zouden komen theedrinken. Waarom ze juist vandaag komt, weet ik niet. Ze is in maanden niet hier geweest.”

Estelle haalde haar welgevormde schouders op. „Tante Blanche houdt er allerwonderlijkste manieren op na” glimlachte zij. „Oom Will zei, dat ze het meisje Pock wenscht te zien. Maar in elk geval komt Edmond en daarom heb ik besloten ook maar te komen.” Henriëtte beklopte haar neus. Estelle vond het onverdraaglijk, dat haar tante zoo de aandacht op haar wratten vestigde.

„Blanche is een rare” merkte miss Blackstone op. „Ze komt naar mijn huis om 'n meisje te zien, dat heelemaal niets beteekent, terwijl ze mijzelf haar bezoek in een onafzienbaren tijd niet waardig heeft gekeurd.”

„Wat kan het u schelen, zoolang u contenten van haar krijgt?” vroeg Estelle met een onaangenaam lachje. „Ik wilde wel, dat ze een beetje meer aan ons afschoof. Moeder zit altijd krap. O kon ik maar gelukkig zijn! Ik heb nooit alles, wat ik wensch.” Haar gezicht betrok en ze voegde erbij: „Edmond vermijdt me, alsof ik de schurft had.”

„Dat is geen erg elegante uitdrukking, die je daar gebruikt, m'n kind,” knorde Henriëtte, met 'n poging om streng te zijn.

„Dat kan me geen steek schelen,” was het antwoord. „Eddy begint me te vervelen. Als ik hem vraag om te komen dineeren of om ergens met me heen te gaan, dan heeft hij ófwel bezigheden, óf tante Blanche heeft hem nodig. Hij heeft altijd de een of andere verontschuldiging. Als ik hem even te zien wil krijgen, dan moet ik zelf daarvoor zorgen, en daar houd ik niet van.”

Terwijl deze conversatie tusschen miss Blackstone en haar nichtje plaats had, zat Rita ineengedoken op een stoel in de keuken. Gedurende eenigen tijd sloeg Bertha, de keukenmeid, geen acht op de droefheid van het meisje.

Emmons had, gelijk haar meeste collega's, een corpulente gestalte. Misschien was ze veertig, misschien 'n beetje ouder of 'n beetje jonger. Heur haren waren in het midden gescheiden. Het waren dunne haren, en boven op haar hoofd waren ze saamgebonden tot een kleinen, ronden bal, die de grootte had van een onvolgroeiden appel. Haar gelaat was gevlekt en rood; haar oogen waren lichtblauw. Ze had reeds jaren haar taak in miss Blackstone's keuken vervuld, was ze gewoon te zuchten. Onder den indruk van het oogenblik, stond ze even stil vóór Rita's stoel.

„Wat heb je ditmaal weer uitgevoerd, Ritie?” riep ze uit. „Ik kon haar op m'n kamertje hooren gillen. Heb je nu nog niet geleerd je koest te houden, als de oude het op haar heupen heeft? Wat in 's hemels naam heb je toch uitgespookt?”

„Ze wou me zelfs geen minuut met Bill laten praten,” klonk een zwakke, klagende stem, „en ze heeft ook bijna m'n oor afgetrokken. Ik — ik heb haar toen eens flink haar vet gegeven, Bertha.”

Bertha staarde haar in stomme verbazing aan.

„Hemeltje nog toe, m'n kind, ik dacht toch, dat je wijzer waart!” schreeuwde ze. „Jij hebt nog 'n heeleboel te leeren, hoor! Hoorde ik haar niet iets zeggen over je vader?”

Rita gaf dit snikkend en zuchtend toe.

„Trek het je maar niet aan, arm schaap,” ried Bertha haar. „'t Is gemeen je lastig te vallen over iets, waar je heelemaal buiten hebt gestaan. Maar laat ik je dit zeggen: er gaat niets boven zachtheid en lijdzaamheid. En laat je drift niet de baas over je worden, Ritie. Ga nu wat werken en zet den theeketel op. Mrs. Blackstone komt op thee-visite en dat meisje van Atherton blijft natuurlijk ook... Maar kijk eens aan! Het lijkt wel, of ze op mijn woorden gewacht hebben. Daar is de auto van Mrs. Blackstone en ze heeft zoowaar dien jongen van haar meegebracht. Komaan, miss Rita Holiday, je zult je moeten opknappen, al

ben je ook nog zoo ongelukkig. Ze komen expres om jou te zien, daar zou ik m'n hoofd onder durven verdedden. Warren zei, dat Archie hem vertelde — Archie is chauffeur bij de andere Blackstones — dat iedereen op Twin Hedges machtig veel belang in je stelt. Hij hoort erg veel over je praten, die Archie!”

Als er nu één ding was, waar Rita met weezin aan dacht, dan was het vreemdelingen onder de oogen te moeten komen. Ze beefde als een blad, toen ze de Blackstone's de hall hoorde binnentreden. Estelle's lachend stemgeluid bereikte haar oor als een donkere echo uit het verleden. Met inspanning sleepte zij zich naar het aanrecht met den glimmenden theeketel in de hand en Emmons sloeg haar vol hartelijk medelijden gade.

Liefde's Tweestrijd

*O, ik zou zoo graag je oogen prijzen,
wonderoogen, en ze vergelijken
met den klaren Italiaanschen hemel,
tusschen heldermitte marmerheuvels....
O, ik prees zoo graag je zwarte wimpers,
fijn gebogen als in vagend dragen,
maar hoe meet ik, of natuur zoo sierde,
of de machten van geheim mascara?*

*O, ik prees zoo graag je rozenwangen,
met het blosje op de blanke boging,
smettelooze sneeuw, in gloriegloeien
van den zonneweerschijs bij het dalen....
O, ik zong zoo graag, — maar durf niet spreken,
kan niet vergelijken, — want hoe meet ik
of ik zie uw zielegloed en reinheid
of de welgeschiktheid uwer perlen?*

*O, ik zou zoo graag je haren prijzen,
die, naarmate 't licht er heen komt dart'len
diep versmeulen, Rembrandtieke tinten
soms, — en dan weer gloeien in een vreemden
gouden glans, met rood geflits doornerven....
O, die kleur, die wisseling van tonen,
vurig zong ik, kon ik zeker weten,
dat geen waarheid wijken moest voor henna!*

*O mijn schoone, zie hoe mij de twijfel
rijt vaneen, en laat mijn mond u vragen, —
antwoord niet met blik of schouderrukken,
maar met woord van wankellooze waarheid:
O, als ik u prijs, geldt dan mijn lofsied
u en u alleen, of gaan mijn zangen
argeloos de wereld rond bazuinen
de bevalligheden der drogisten?*

B. ASHTON VANDERGRIFT.

HOOFDSTUK XVII BLANCHE EN HETTY

Toen het electrisch belletje Rita Holiday in de tegenwoordigheid van miss Blackstone riep, was het meisje een flauwte nabij.

Met looden tred begaf zij zich naar de loggia. In één oogopslag werd zij een mooie vrouw en een jongeman gewaar, die opstonden bij haar komst. Estelle's zomersche liefelijkheid kwam door haar eigen verlegen houding nog des te meer uit.

Henriëtte stelde Rita aan Mrs. Blackstone voor. Bijna verblind door vrees en schaamte, legde het meisje haar koude knuistje in de warme hand van Blanche.

Rita had iets over zich, dat onmiddellijk Mrs. Blackstone's sympathie wakker riep. Hoe onuitsprekelijk droef zag het kind eruit!

Hetty kon niet weerstaan aan de verleiding, eens een hartig „foei!” en een welgemeend „poe!” te laten hooren.

„Rita, dit is mijn neef Edmond Rixby,” begon zij na een pijnlijke pauze. „Edmond, miss Holiday. Wel, heb ik óóit? Heb ik óóit? Nee, nóóit! Zie nou dat meisje eens aan! Heb je een pook in je nek zitten, Rita, dat je 'em niet kunt buigen? Sta hem toch niet zoo aan te staren, alsof hij een beest uit den dierentuin was, juffrouw.”

Rita kleurde en boog, maar het was ongetwijfeld een krampachtig buiginkje.

Aangezien miss Blackstone haar niet vroeg om te gaan zitten, bleef zij staan. Mr. Rixby deed eveneens. Rita deed een stap achterwaarts, toen hij,

glimlachend met jongensachtige vriendelijkheid, haar naderde.

„U bent dus het meisje, dat de Worth-medaille op de hoogere meisjesschool hebt verworven,” merkte hij op. „Een pracht-prestatie. Ze zeggen, dat u zich kranig hebt gehouden. Ik wou, dat ik erbij was geweest om u te hooren.”

Zij keek hem doordringend aan en haar hart bonsde bovenmate. Zijn onverwachte groote vriendelijkheid vervormde hem tot den sprookjes-prins van alle meisjesdroomen. Een verlegen glimlach begon om haar lippen te spelen, en Edmond maakte in z'n binnenste aanstonds de opmerking: „Prachtvolle tanden!”

„'t Was een pijnlijke gewaarwording, die zich van Estelle meester maakte, toen zij den jongeman gadesloeg, dien zij aanbad en het meisje, dat zij haatte. Nooit had Edmond haar aangezien, gelijk hij nu Rita Holiday aanzag. O, als zij maar zoo fortuinlijk was geweest die medaille te krijgen! Zij moest iets zeggen, om Edmonds bewonderende blikken weg te trekken van dat verschrikkelijke meisje!

„Tante Hetty,” barstte zij los, „waarom kan ik miss Holiday niet een paar van m'n costuums geven? Ik heb hoopen meer dan ik kan dragen. Daar is b.v. die gele kanten jurk, en — en —”

Ze hield op. Ze had juist datgene bereikt, wat ze zoo vurig had verlangd. Edmond wierp een blik op Rita's kleeding en het meisje kromp van schaamte ineën. Aller oogen waren gericht op haar zak-en-asch-plunje.

„Rita heeft al de kleeren, die ze nodig heeft, Stella,” merkte miss Blackstone koeltjes op. „Je kunt nu wel gaan, Rita, en tegen Emmons zeggen, dat ze de sandwiches heel klein moet maken. Zeg haar, dat ze voor een voldoende aantal pasteitjes zorgt —”

Rita was al weg, vóór ze nog geëindigd had. Emmons en sandwiches en pasteitjes waren geheel uit Rita's gedachten verdwenen, toen ze de trappen opvloog naar haar kamer.

In een hevige huilbui liet ze zich voorover op haar bed vallen en snikte in haar kussens:

„Ach, als ze hem maar niet vertelt van dien vloek, die op mij rust. Wat voel ik me ongelukkig! Hoe is het mogelijk, dat menschen je zoo kunnen trappen en vernederen!”

Nauwelijks was Rita verdwenen, of Henriëtte wendde zich tot haar nicht.

„Stella, neem Edmond mee naar het tuinhuisje,” commandeerde ze. „Ik wensch met je tante Blanche te spreken. Bertha kan jullie daar de thee brengen,” en met blijdschap voerde Estelle Edmond mee.

Er was een korte stilte tusschen de schoonzusters na het vertrek van de jonge menschen. Henriëtte wuifde zich ijverig koelte toe met een waaier van palmblad, en Mrs. Blackstone keek peinzend naar een bed met bloeiende petunia's.

„'t Is broeiend heet, Blanche,” merkte Henriëtte ten slotte op.

Mrs. Blackstone gaf toe, dat de weersgesteldheid om te stikken was.

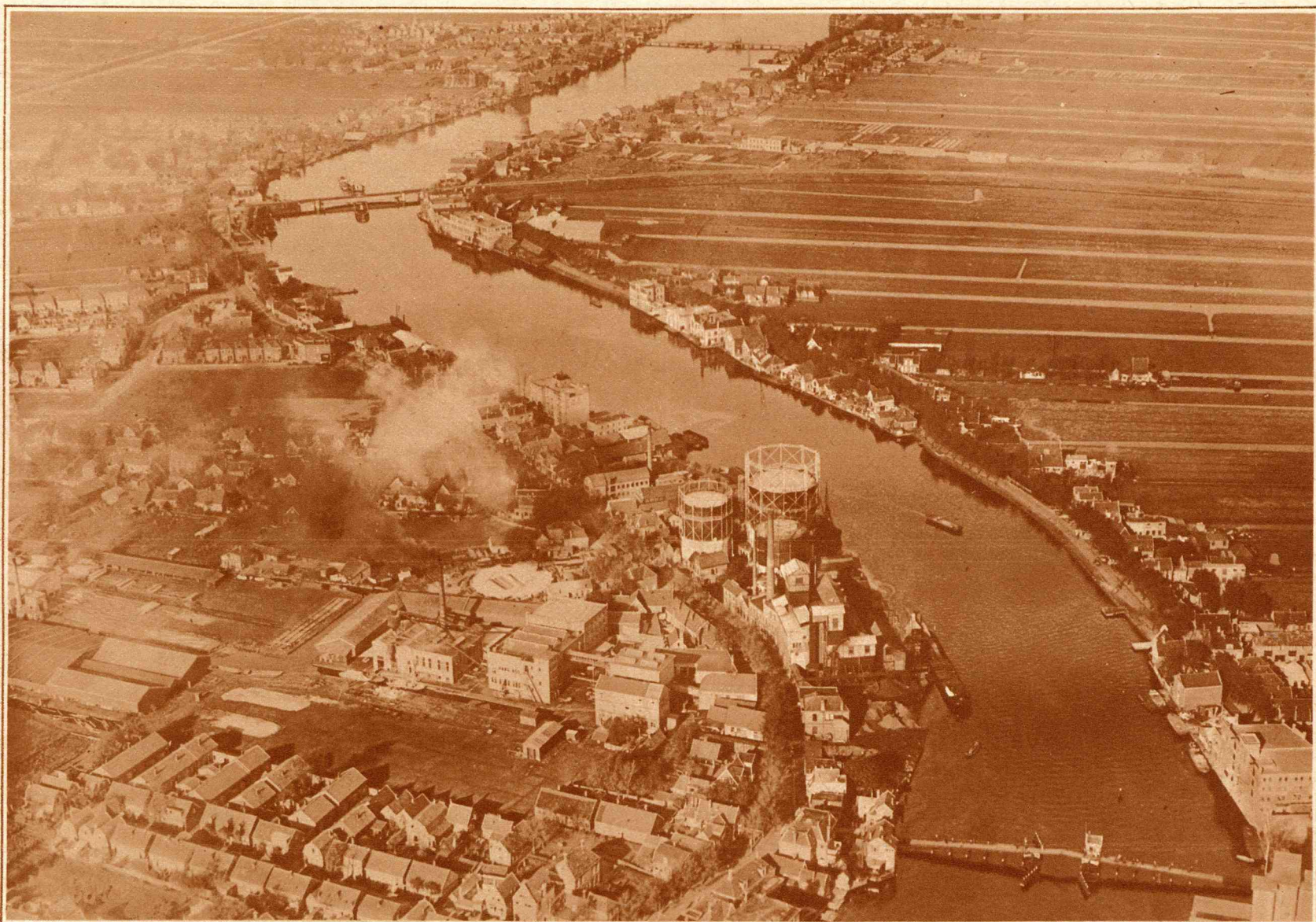
„'t Was niet alleen de hitte, die miss Blackstone onrustig maakte. Ze kookte innerlijk van woede. Voelde de vrouw van haar broer sympathie voor Rita Holiday?

„'t Was Willard's plicht geweest, mij alles omtrent haar te vertellen, Blanche,” barstte zij uit op jammerenden toon.

„Wat te vertellen, Hetty?” vroeg Blanche en wendde haar hoofd verbaasd om.

„Men had mij de keus moeten laten, of ik haar in de gegeven omstandigheden wilde nemen of niet,” legde Hetty uit. „Willard heeft die afschuwelijke geschiedenis aldoor geweten. Natuurlijk heeft hij dat! Hoe kwam het in 's hemelsnaam in Mrs. Holiday's hoofd op om Willard tot voogd over haar kleindochter te maken? Ik heb zelf den brief gezien. Daar steekt ergens een geheim achter. O, poe, foei! Ik had jou dat niet moeten vertellen, Blanche. Maar 't is er nu uit en ik kan er niets aan doen. Overigens vormen man en vrouw slechts één persoon. Er behooren geen geheimen tusschen hen te zijn. Stel je voor, m'n lieve zuster: ik ben opgescheept met een onteerd meisje, een meisje, wier vader frauduleus bankroet heeft geslagen. Maar ik zal mijn plicht aan haar doen, Blanche. Ja, ik zal mijn plicht doen! Foei, wat heb ik het heet! Dat weer is in staat om mij tot vet te doen versmelten.

(Wordt voortgezet).

(Foto K.L.M.)

Boven het nijvere Zaanland.

DE ZAANSTREEK

Wij brengen deze week een serie plaatjes van de nijverste streek van Noord-Holland, de Zaanstreek. Met haar fabrieken en werven, haar scheepvaart en handel biedt zij een beeld van welvaart en arbeidzaamheid. Helaas, doet de economische crisis ook hier haar invloed gelden en ondervindt menig bedrijf, en zij, die er in werken,

Een idyllisch hoekje in het veel bezongen Knollendam.

Karakteristiek Zaandam.

Typisch staaltje van Zaaansche bouwkunst (Zaandijk).

„Onnervalscht“ Zaaansch kijkje.

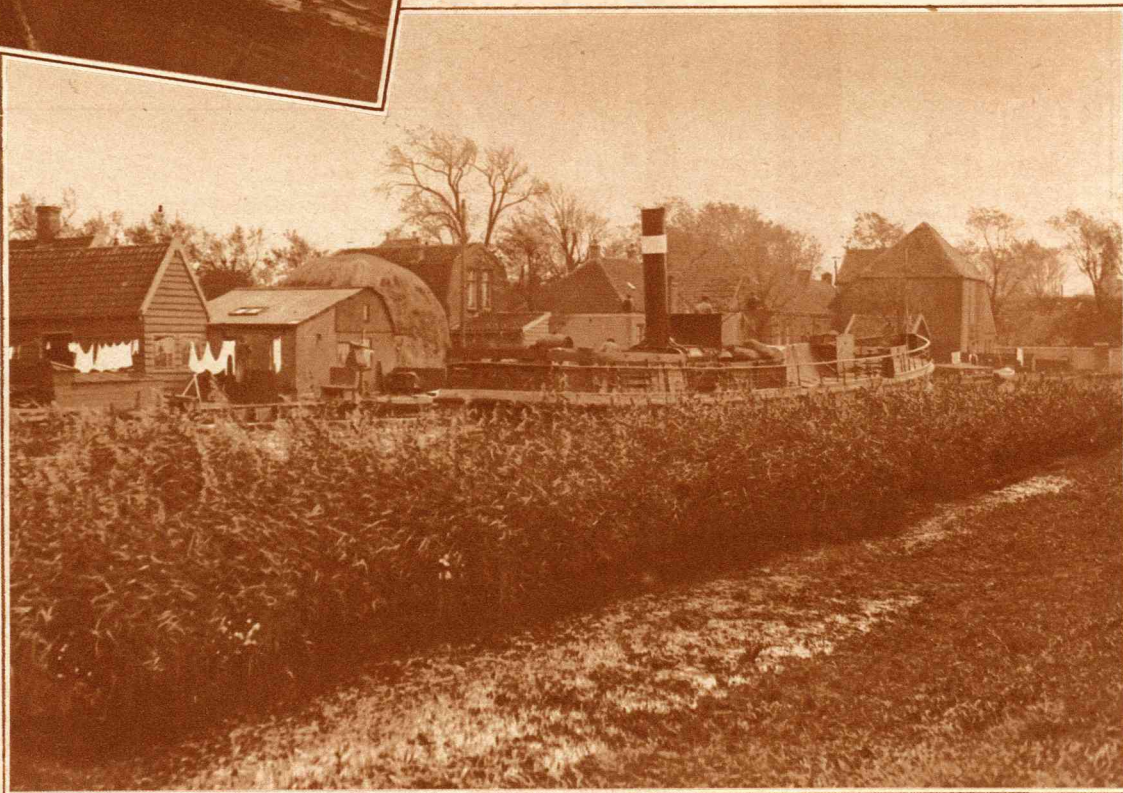
er den minder aangename terugslag van. Niet alleen genieten de lage landen langs de Zaan een roep om het groot aantal en de veelsoortige werken, die er gevestigd zijn. Zij hebben eveneens een eigen historie, en daarnaast een echt-Hollandsch levend landschap van water, weiden en wolken en... molens. Evenwel is het aantal dezer laatsten snel verminderd. Wat te betreuren is in meer dan één opzicht.

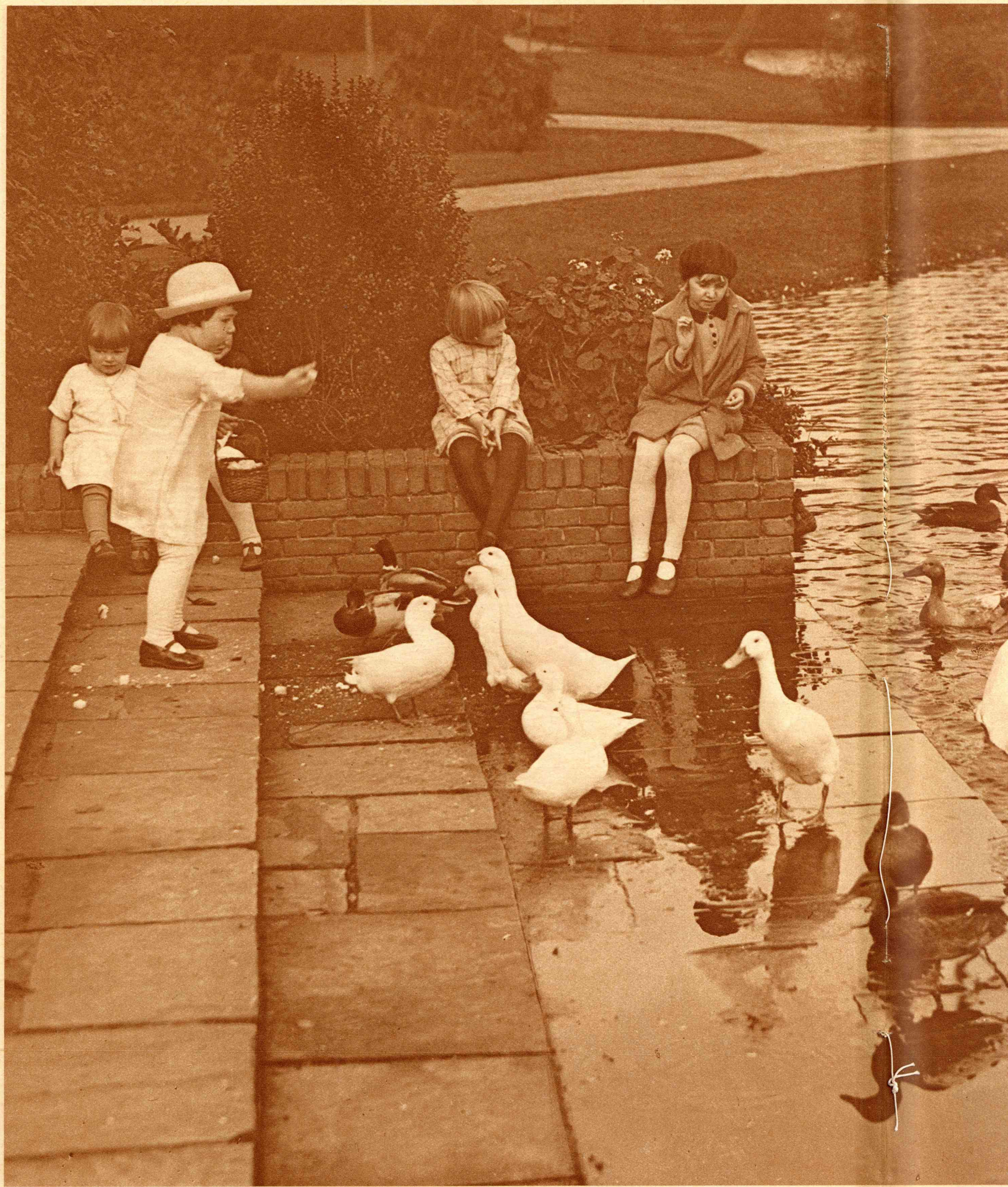
Het Schoolpad te Wormerveer.

Gezicht op een der vele vaarten die de Zaanstreek doorsnijden.

Zaaansche molen.

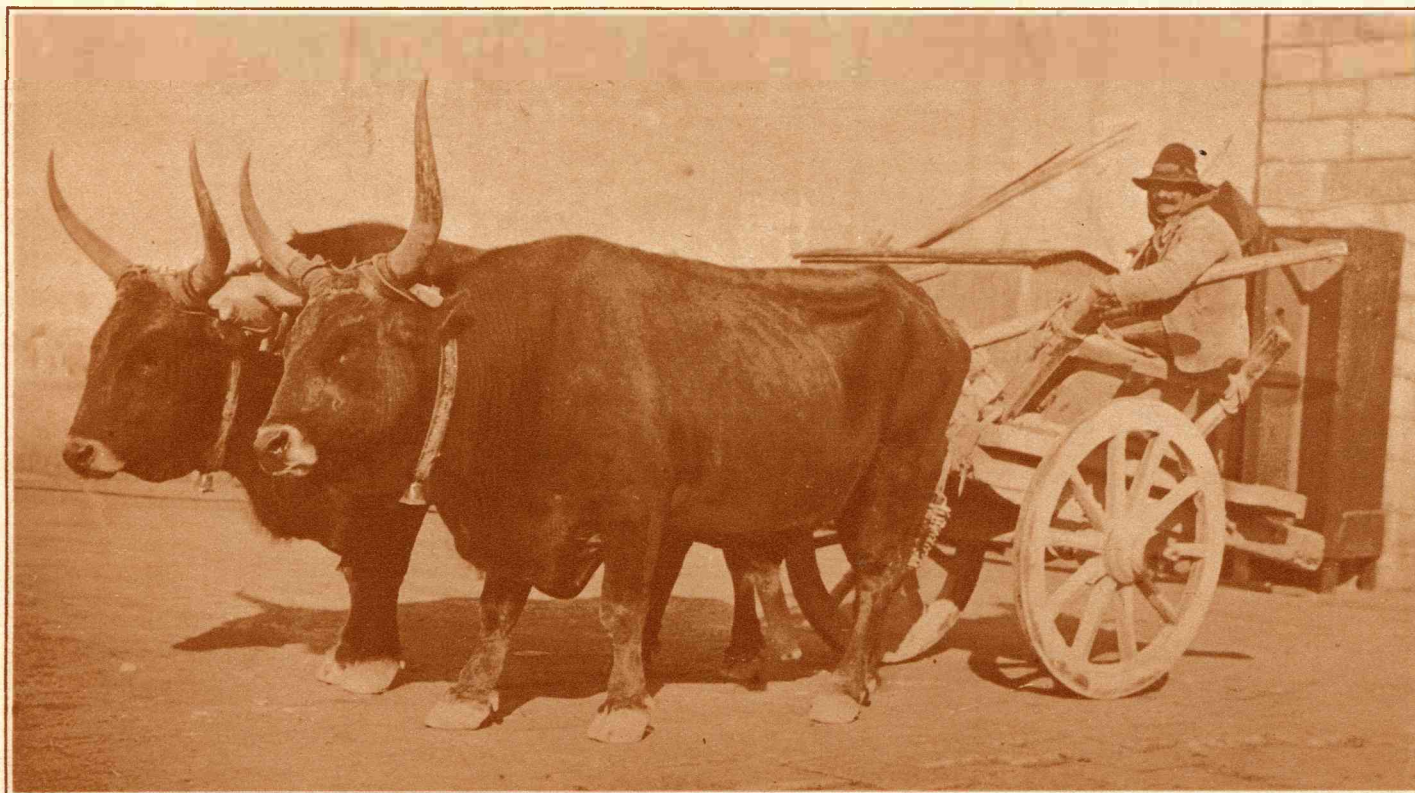

„POELE POEL

ELLE POELE....”

Het verkeer van vroeger.

DE SPAANSCHES MARKIES

DOOR J. P. BALJÉ

In de Londensche „Sporting Club” heerschte groote opwinding. Voor de vierde maal in twee weken was één hunner aanzienlijke en gefortuneerde leden het slachtoffer geworden van een brutale inbraak, die met evenveel geraffineerdheid als handigheid was uitgevoerd, en waartegenover de Londensche recherche machteloos scheen te staan. De inbreker scheen met de plaatselijke situatie van de woningen, die hij voor zijn sinister bedrijf uitkoos, buitengewoon goed op de hoogte te zijn, want zelfs in gevallen, waar de brandkast in een daartoe speciaal aangebracht geheim muurvak was verborgen, was de dief erin geslaagd, dezen schuilhoek te ontdekken, een feit, dat de politie aanleiding had gegeven, het schuchtere vermoeden te opperen, dat de inbreker wel eens onder de clubleden kon huizen. Een vermoeden, dat door het bestuur van deze voorname club, die niets dan de upper ten van den Engelschen adel tot haar leden telde, met een hoongelach was ontvangen, en dat dit zelfde bestuur aanleiding had gegeven om in Londens voornaamste dagblad „The Times” een serie artikeltjes te schrijven, welke voor Scotland Yard niet bepaald vleidend te noemen waren.

Intusschen zette de handige „kassenkraker” zijn handwerk rustig voort, en merkwaardigerwijze waren in de negen van de tien gevallen leden van de „Sporting Club”

het mikpunt zijner nachtelijke visites. Zoodat er in den boezem der club groote onrust begon te heerschen en sommige leden bij zichzelf de politie niet geheel en al meer ongelijk konden geven.

Ook op den avond, dien ik boven even aanstipte, waren de leden in grootere of kleinere groepjes ver-

bovendien een enkele maal als amateur-detective Scotland Yard de hulpzame hand geboden had. Hij werd bestormd met vragen, maakte een afwerend gebaar en trad kalm het vertrek verder binnen om zich op zijn gemak in één van de heerlijke fauteuils te zetten en dan met een sarcastisch lachje om de lippen zijn opgewonden clubgenooten aan te zien.

„Ik heb ervan gehoord, natuurlijk, en ik heb het terrein verkend,” beantwoordde hij de vele vragen. Even-geërgerd haalde hij toen de schouders op. „Wat willen jullie? ’t Is als altijd, geen spoor te vinden. De politie staat natuurlijk weer paf en staat er zeer sceptisch tegenover, nu ik opnieuw geweigerd heb, onze leden onder politie-observatie te doen stellen. Zij kan zich nu eenmaal niet van het

Het verkeer van thans.
(foto United Artists.)

belachelijk vooroordeel losmaken, dat de dader onder onze clubgenooten gezocht moet worden." De laatste woorden waren op scherp toon gezegd en het scheen, dat de voorzitter merkbaar uit zijn humeur was, iets, wat tot de hooge uitzonderingen behoorde, want Sir Bloomsberry was onder bijna alle omstandigheden een uiterst beminnelijk en opgewekt persoon.

"Maar," vervolgde hij, en er was weer een glimlach op zijn gelaat „ik geef den moed niet op de politie de baas te zijn en den schuldige te ontdekken."

"Hebt u d'r dan eenig idee van, in welke richting u moet zoeken?" Het was Markies Velasco Ibanez, die deze vraag stelde. Sedert eenige maanden bevond hij zich in Londen en hij was op de club geïntroduceerd door Graaf Palmhurst, een rijk landedelman. Tot nu toe had hij zich steeds op den achtergrond gehouden en was een weinig opvallende figuur geweest.

"Ik kan mij daar niet over uitlaten, Markies," antwoordde Sir Bloomsberry gereserveerd.

"Het geval interesseert mij zeer," zei Markies Ibanez, „in Spanje, mijn vaderland, ging ik op het gebied van criminaliteit voor een specialist door. Vooral het zakkenrollersgilde had een hevig afkeer van mij," lachte de Spanjaard. „Ik kende al hun trucs en menigeen zucht door mijn toedoen in de gevangenis." Er was even een spottend licht in zijn oog. „Dit horloge bijvoorbeeld," hij toonde den verbaasden clubleden 'n schitterend uurwerk, „zat een minuut geleden nog in het vestzakje van Lord Camberly. Mag ik het u teruggeven?"

Met verbazing staarden de voorname Sporting Club-leden naar den eigenaardigen Spanjaard. Achtereenvolgens maakte hij Graaf Palmhurst, Sir Bloomsberry zelf en diens secretaris tot slachtoffer van zijn ongewone manipulaties.

"U ziet, heeren, ik heb ook wat geleerd van de heeren pickpockets. Mocht ik u bij uw onderzoekingen van dienst kunnen zijn, dan stel ik mij gaarne beschikbaar." En markies Ibanez maakte een hoofsche buiging voor den verbluftten Sir Bloomsberry.

Ontwijkend mompelde deze eenige woorden. En het was merkwaardig, dat Markies Velasco Ibanez den verderen avond geheel alleen bleef.

* * *

Den volgenden dag heerschte er zoo mogelijk in de „Sporting Club" nog grootere ontsteltenis dan den dag tevoor. De groote dagbladen hadden een opzienbarend nieuwtje gebracht, dat alle leden naar de club had doen stroomen. Letterlijk hadden de couranten het volgende gepubliceerd:

„Naar wij vernemen, is de dader van de geheimzinnige diefstallen in de groote wereld gearresteerd. Men tracht den naam van den schuldige nog geheim te houden, doch er wordt met stelligheid beweerd, dat de inbreker lid is van de voorname „Sporting Club". Opzienbarende onthullingen zijn te verwachten!"

De leden van de club hadden met verbazing en ontzetting dit bericht gelezen. Op de club werd slechts fluisterend gesproken, allen verkeerden in gespannen verwachting, want hun voorzitter was nog niet aanwezig. En met hem was de eenige die ontbrak... de Spaansche Markies!! Zou hij het

zijn? Zijn handelingen van den vorigen avond waren zeer verdacht geweest. Telkens als de deur openging, keek men angstig-verwachtend naar den binnentredende, doch steeds weer werd men teleurgesteld en was het een kellner, die verfrisschingen bracht.

Doch eindelijk ging er een verwonderd gemompel door de zaal: in de deuropening stond glimlachend: de Spaansche Markies! Monsterend gingen zijn oogen over de aanwezigen, zijn glimlach werd breder en hij sprak:

„Ik zie, dat u bericht verwacht. Stel u gerust. Uw gezichten zeggen mij, dat u thans Sir Bloomsberry zelf verdenkt, doch hij is het niet! Ik kom zoojuist van hem vandaan en hij laat zich excuseeren. Want het feit, dat... zijn secretaris, dien hij volkomen vertrouwde, de dader is, heeft hem zeer aangegrepen. Ik verdacht het jongmensch direct. Ik meende in hem een gevaarlijk beroepsmisdadiger te herkennen, en het lidteken op zijn linkerarm, dat ik ontdekte bij mijn zakkenrollersmanipulaties, gaf mij zekerheid. Hij is vannacht op heeterdaad betrapt. Zijn secretarischap bezorgde hem alle inlichtingen, die hij kon wenschen." Even pauzeerde de Markies. Dan vervolgde hij:

„Ik kom thans afscheid van u nemen, want ik heb het lidmaatschap van de club opgezegd. Want — en een fijn glimlachje gleed over zijn gelaat — ik vrees, dat ik in dit voorname milieu niet op mijn plaats zou zijn. Ik ben namelijk... de particuliere detective Jack O'Neill!!"

De verkeer van vroeger.

Foto M.G.M.

De verkeer van thans.

Foto M.G.M.

De Bronzen Man

door E. Everett Green

Smeekend keek ze Marcia aan. Glimlachend antwoordde die:

„Graag, als mijn man en 'je vader 't goed vinden.”

„Ik ben haar vader niet — ik ben haar oom,” zei Percival, 't kind nog steeds tegen zich aandrukkend; „maar ze is nu van mij, nietwaar Schatje?”

Het kind sloeg haar armpjes om zijn hals, haar gezichtje drukte ze dicht tegen 't zijne. Klaarblijkelijk verlangde ze niets liever dan bij hem te hooren. Misschien herinnerde ze zich haar eigen vader niet.

„'t Hindert niet, hoe hij zich noemt,” zei ze tot Marcia, „ik noem hem Liefste.”

Op dat moment kondigden voetstappen aan, dat de bediende terugkwam met den dokter, dien Marcia van gezicht kende. Haastig kwam hij de kamer in en keek haar verwonderd aan. Maar ze gaf geen enkele verklaring; met een lichte buiging liep ze hem voorbij en 't kind vloog haar achterna, misschien op een wenk van Percival, en liep met haar mee naar 't hek, waar ze haar paard had vastgebonden.

„Ik zou u graag den tuin laten zien, maar we zullen wachten, tot Liefste beter is.”

„Heb je hier altijd gewoond, kindje?”

„Oh nee — pas sinds Liefste me hier bracht. 't Lijkt al verschrikkelijk lang; ik weet niet hoeveel jaren. Daarvóór woonde ik bij pappie en mamma — heel ver weg over de zee! Ik weet niet precies meer waar, maar 't was een eiland. Heelemaal er omheen was water, maar dat was de zee. En toen werd mammie ziek en kwam Liefste, en alles was —”

Het kind zweeg en een pijnlijk trekje kwam op 't gezichtje. „Ik weet niet, wat 't was. Liefste wil er nooit met me over praten. En toen nam hij me mee hier naar toe, maar hij was heel, heel erg ziek en meneer Drummond kwam ons tegemoet. Soms noem ik hem oom Marcus, maar hij is mijn oom niet — en Liefste zei, dat ik nu te groot werd om hem nog langer zoo te noemen. Maar na Liefste houd ik van hem 't meest op heel de wereld. Hij zal er u wel alles van verteld hebben,” besloot ze opeens, „misschien veel meer dan Liefste mij vertelt.”

Marcia glimlachte, maar zei niets. In haar hart vroeg ze zich af, waarom Marcus haar hiervan niets verteld had. De geschiedenis leek toch romantisch genoeg. Ze wilde, dat Marcus haar over Percival Eastlake gesproken had of dat hij het nog zou doen. Ze was overtuigd, dat hij de held was of 't slachtoffer van de een of andere geheimzinnige geschiedenis; en ze had liever, dat Marcus er over begon, dan dat zij er naar moest vragen.

„Dag — komt u alstublieft gauw terug!” riep 't kind, toen Marcia was opgestegen en 't kleine ding een kushand toewierp. „De groeten aan oom Marcus. Zegt u hem, dat hij u gauw hier terug brengt. U bent toch nieuwsgierig, hoe 't met Liefste is? En u kunt hem beter maken — net als ik. Hij zegt altijd, dat ik 't kan; maar ik geloof niet, dat ik zoo knap ben als u.”

Marcia beloofde niets vast, maar wierp 't kind nog een kushand toe, ging 't hek door en na een oogenblik aarzelen, liet ze 't paard omdraaien en verwijderde zich nog meer van Falconer's Hall. Het voorval had haar niet lang opgehouden en ze had den heelen dag nog voor zich. Misschien kon ze nog iets zien van haars mans vroegere huis. Ze wilde niet heelemaal naar Wold Hall, maar ze wou zien, wat voor soort plaats 't was.

Even later hoorde ze een paard dichterbij komen. De weg was heel eenzaam, en hoewel Marcia er zich voor schaamde, voelde

KORTE INHOUD VAN HET VOORAFGAANDE

Marcus Drummond, de zoon van den rijk geworden mijnbezitter Robert Drummond redde als zestien-jarige jongen op een bergtocht in Zwitserland het dochtertje van Lord St. Barbe, Marcia Defresne. Bij die gelegenheid voorspelt de jongen, dat zij eens samen zullen trouwen. Na tien jaren is de adellijke familie St. Barbe totaal verarmd. Om haar familie te redden, vooral ook om haar broer Viscount Ennisvale te kunnen laten studeren, stemt Marcia toe in een huwelijk met Marcus Drummond. Hij verklaart haar, dat hij haar redder van tien jaar geleden is. Desondanks kan Marcia geen liefde voor hem gevoelen en beschouwt zij hun huwelijk, dat kort daarop wordt voltrokken als een „verstandshuwelijk”. Zij nemen hun intrek op Falconer's Hall, een landgoed in de buurt van de mijnen, waarvan Marcus eigenaar is. Op een van haar ritten in den omtrek ontmoet Marcia een knaap, Mark Raleigh, die haar vertelt, dat Marcus Drummond zijn vader heeft vermoord. Marcia tracht aan de misdaad van haar man niet te gelooven, doch zij slaagt hierin slechts ten deele, vooral als Marcus haar verbiedt om alleen een bezoek te brengen in de streek, waar de oude boer Ebenezer Raleigh (vader van den vermoorde) woont. Na deze ontmoeting komt Marcia terecht in een verlaten woning in den omtrek, waar Percival Gartlake, vriend van Marcus, en een hartkwaallijder, met een klein meisje een kluizenaarsleven leidt.

ze zich toch een beetje zenuwachtig. Ze verliet den hoofdweg en verschool zich achter een boschje, waar ze zeker wist, dat de ruiter haar niet zou opmerken. 't Was Marcus en voor zich op 't paard had hij den kleinen jongen, dien ze op haar eersten rit ontmoet had; 't kind, dat haar zoo'n vreemd verhaal gedaan had. Marcus sprak tegen hem, maar hoewel Marcia zich erg inspande, verstond ze geen woord. Was 't mogelijk, dat Marcus den vader van 't kind — zijn eigen vriend — naar 't leven had gestaan? En wilde hij zijn misdaad nu goed maken door lief te zijn tegen 't kind? Ze volgde hem met de oogen en zag hem naar 't huis rijden, dat zij een oogenblik geleden had verlaten — hij ging naar Percival Eastlake.

HOOFDSTUK X DE GESCHIEDENIS VAN PERCIVAL EASTLAKE

Dus je hebt den weg naar 't schiereiland gevonden, Marcia?”

Zandboortsch hoekje.

Marcus stelde deze vraag vrij plotseling na zijn terugkeer op Falconer's Hall. 't Eten was afgelopen en ze waren naar 't terras gegaan; de avond was warm en ze verkozen de vrije natuur boven de beslotenheid van hun vertrekken. Marcia zei soms in zichzelf, dat de pracht van het huis haar benauwde. Maar als Marcus naast haar stond, viel dit allemaal van haar weg. De kracht, die van den stillen, zwijgzamen man uitging, verbande alles en hoewel ze zich soms wel eens minder op haar gemak voelde in zijn tegenwoordigheid, had ze het dan toch nooit eenzaam.

Ze had zich afgevraagd of hij over 't voorgevalene spreken zou en zoo hij 't niet deed, of zij er dan over zou beginnen. Toen ze van Percival afscheid genomen had, was ze vast besloten alles zoo gauw mogelijk aan Marcus te vertellen. Maar toen ze hem zelf naar zijn vriend had zien rijden — met dat andere kind voor zich op 't paard — was haar besluit aan 't wankelen gebracht. Ze wist, dat 't haar nu heel moeilijk zou vallen om over 't onderwerp te beginnen. Ineens werd 't een deel van 't geheim, dat haar leven verduisterde. Ze wendde zich tot Marcus.

„Wie is die Percival Eastlake?”

„Ik dacht, dat je me dat eerder gevraagd zou hebben, Marcia!”

Ze wierp 't hoofd in den nek.

„Je hebt me nooit over hem gesproken, hoewel hij een intieme vriend van je blijkt te zijn. Daarom was ik er niet zeker van, of je onze kennismaking wenschte; en zooals je wel zult weten, was 't niets dan een samenloop van omstandigheden dat ik in zijn huis kwam.”

„'t Was een groot geluk. Eastlake's gezondheid is nog steeds verre van goed. Die hartaanvallen, hoewel ze steeds zeldzamer worden, zijn toch levensgevaarlijk. Hij mag eigenlijk nooit alleen gelaten worden, wanneer een aanval dreigt, maar dezen keer kon 't onmogelijk anders. Er moest 'n boodschap naar den dokter. Jouw verschijnen was dus een uitkomst.”

„Ik hoop, dat hij beter is,” antwoordde Marcia een beetje stijf, nog steeds strak voor zich uitkijkend.

„Hij heeft nog een paar kwade dagen voor den boeg. Hij is juist een wrak van wat hij twee jaar geleden was voor hij naar West-Indië ging. De doctoren zeggen, dat hij weer best gezond en sterk kan worden; maar ik zie er nog niet veel van. Ik wou, dat 't waar was.”

„Is dat de reden, waarom hij zich opsluit als een kluizenaar?”

„Ten deele; maar er is ook nog een andere reden. En om die reden juist heb ik zelfs jou nog niet over hem gesproken. Percival heeft een gevoel, alsof hij aan iets schuldig is. In den gewonen zin van 't woord is hij dat niet. Niemand uit zijn oude omgeving zou iets slechts van hem kunnen gelooven. We kennen hem veel te goed. Maar toch vindt hij, dat er een smet aan zijn naam kleeft en hoofdzakelijk daarom leeft hij zoo afgezonderd. Maar er is geen tweede mensch zoo edel en eerlijk op de heele wereld.”

Marcus sprak rustig maar met dien klank in zijn stem, welken zij zoo graag daarin hoorde. Ze deed een stap naar hem toe en vroeg belangstellend:

„Kun je me zijn geschiedenis vertellen, Marcus?”

„Ja, want ik heb Percival gezegd, dat ik 't doen moest. Een man mag geen geheimen hebben voor zijn vrouw.”

Plotseling keek ze hem onderzoekend aan. „Is dat waar, Marcus?” vroeg ze.

Hij scheen haar gedachten te lezen, tenminste wat hij geloofde, dat haar gedachten waren, want hij zei:

„Je moet me goed begrijpen, Marcia. Zoolang je nog niets wist, stond de zaak heel anders. Eastlake was je onbekend en kon je geen belang inboezemen. Daarom respecteerde ik den wensch van Percival om geen nieuwe kennismakingen aan te knopen. Maar nu je een deel weet, moet je alles hooren. Dat is, wat ik bedoel, met geen geheimen hebben, maar toch moest ik toestemming van Percival hebben om 't je te vertellen. Men mag niemand's vertrouwen schenden.”

Ze zei niets. Ze keek naar de zon. 't Werd langzamerhand duister. 't Was niet gemakkelijk haar gedachten te lezen. Marcus, die over 't balkon leunde, was ook in zijn eigen gedachten verdiept en op zijn gewone, duidelijke manier begon hij zijn verhaal.

„Ze waren met hun tweeën — Roland en Percival. Percival is een jaar jonger dan ik. Roland was een paar jaar ouder. Als kinderen waren we al vrienden. De oude heer Eastlake was een gepensionneerd Indisch ambtenaar, die rijk geworden was. Zijn vrouw was gestorven en hij verlangde naar rust. Hij kocht 't schiereiland en bouwde 't huis, dat je gezien hebt. De jongens gingen gewoon naar school, maar hielden heel veel van hun ouderlijk huis — vooral Percival. Roland gaf er minder om, maar er was een magneet. Estelle Enderby was een van de mooiste meisjes, die ik ooit gezien heb. Ze kwam uit een dier oude boerenfamilie, die niettegenstaande hun ruwheid, edel, trotsch bloed in de aderen hebben. Toen Estelle wees werd, kwam ze in huis bij de Dale's van Dale Farm en bij de Raleigh's van Hill Top Farm, die familie van elkaar zijn. Roland werd verliefd op haar. Toen de oude Eastlake stierf, verdeelde hij zijn bezittingen gelijkelijk onder zijn beide zoons. Roland was daar boos om, omdat hij meende, dat hij als oudste 't meeste gekregen zou hebben. Ik geloof, dat dit 't begin was van zijn wrevel ten opzichte van zijn broer. Later werd zijn wrok nog veel grooter, toen hij Percival en Estelle er van verdacht genegenheid voor elkaar te koesteren.”

Marcia luisterde aandachtig toe. Ze keek Marcus recht in 't gezicht.

„Was dat zoo?” vroeg ze.

„Daar de vrouw dood is en omdat jij mijn vrouw bent, Marcia, durf ik je wel te vertellen, wat ik voor de waarheid houd. Percival heeft Estelle nooit anders beschouwd dan als een vriendin en als de toekomstige echtgenoot van zijn broer; maar ik geloof, dat 't meisje Percival verkoos boven den vurigen, heerszuchtigen Roland. Je zult moeilijk kunnen gelooven hoe aantrekkelijk Percival een paar jaar geleden was. En hij vermoedde nooit iets — hij was jonger dan zij en in sommige opzichten erg kinderlijk voor zijn leeftijd — hij behandelde haar voorkomend en wekte de jalouzie op van Roland, die toch nog verstandig genoeg was zich daarvoor te schamen. Hij vertelde mij alles en ik noemde hem ronduit een dwaas. Maar tenslotte werd de toestand onhoudbaar en Roland hakte den knoop door en trouwde hals over kop met Estelle, verkocht zijn deel van de erfenis aan Percival en ging met zijn vrouw naar andere landen.

Maar door zijn vurig temperament kwam Roland steeds in andere moeilijkheden. Hij raakte aan den drank, wat in een heet klimaat fataal is voor een mensch. Ze vestigden zich op een eiland in West-Indië, waar hun kind geboren werd en waar alles weer een tijdje goed ging. Maar plotseling, twee jaar geleden, toen ik in 't buitenland was, kreeg Percival een brief van Estelle, waarin ze hem smeekte, over te komen. Ze was ziek, haar man had slechte vrienden. 't Kind kon niet tegen 't klimaat en ze had niemand om haar te helpen. Als ik hier geweest was, had ik Percival aangeraden om voorzichtig te zijn; maar hij dacht aan geen gevaar. Als hij ooit van Roland's afgunst had afgeweten, beschouwde hij die toen als afgedaan. Hij aarzelde geen oogenblik. Hij maakte de noodige toebereidselen en vertrok. Een paar maanden later kreeg ik een telegram van

hem om te komen. Toen ik er kwam waren Roland en zijn vrouw allebei dood en Percival lag op sterven. Er hing iets geheimzinnigs over de heele episode, ongetwijfeld was er iets vreeselijks gebeurd.”

„Marcus, wat bedoel je?”

„Ik weet niet alles — want Percival is zeer gesloten en spreekt er nooit over. Maar 't schijnt, dat Roland, opgewonden door de plotselinge komst van zijn broer, nog erger aan den drank is geslagen en tengevolge van een deliriumaanval plotseling gestorven is. Percival was ernstig ziek geworden door den schok en toen ik aankwam, was er weinig hoop op zijn herstel.”

Aan den waterkant te Spaarndam.

„En Estelle en 't kind?”

„Ik heb mijn verhaal niet in de goede volgorde verteld. De arme jonge vrouw stierf onmiddellijk na Percival's aankomst en 't onschuldige kind was onbewust oorzaak van de vreeselijke scène, die volgde. Ze was bij haar moeder in de kamer, toen Percival, afgehaald door een bediende, want Estelle had haar man niet durven zeggen, dat ze naar haar zwager geschreven had, binnenkwam en de stervende vrouw strekte de armen naar hem uit met den kreet „Liefste”. Ze was zich misschien niet eens meer bewust, wat ze zei. 't Kleine ding liep weg, om haar vader de komst van den onbekende te gaan vertellen; 't eenige, wat ze wist was, dat hij op „pappie” leek en dat haar moeder hem „Liefste” genoemd had. Roland, die zooals gewoonlijk half dronken was, ging onmiddellijk naar de kamer van zijn vrouw, waar Percival ook was. Maar een blik op diens gezicht waarschuwde hem zich in te houden. Estelle lag op sterven en toen ze nog met haar zwager alleen was, had ze hem gevraagd de zorg voor 't kind op zich te nemen. Hij had beloofd 't kind niet met haar vader alleen te laten. Ik geloof, dat dit de eenige reden was, waarom de arme moeder hem gevraagd had te komen. Maar Roland koesterde zijn wrok en dronk nog meer om zijn leed te verzetten. Eindelijk kwam 't tot een uitbarsting met 't zooveel al vertelde noodlottige gevolg.”

„En toch spreek je van een wolk?”

„Ik zeg, hoe hij het zelf opneemt. Roland had in zijn dronken buien Percival verdacht gemaakt bij zijn vrienden, die hem allemaal met een schuinsch oog aankeken. Hij was niet schuldig aan den dood van zijn broer — maar men meende, dat Roland in zijn wanhoop zooveel gedronken had, dat hij gestorven was; en toen ik aankwam, beschouwde men Percival als een schurk.”

„Wat een schande,” barstte Marcia verontwaardigd uit.

„Ja, voor degenen, die de heele geschiedenis kennen, maar Roland's vrienden hadden natuurlijk alles maar van één kant gehoord. Gelukkig bracht Percival er 't leven af, maar hoewel alles al meer dan een jaar geleden is, sinds ik hem en 't kind naar 't schiereiland bracht, is hij nog slechts een wrak van wat hij geweest is. Toch gaat hij vooruit en de doctoren beweren, dat hij nog eens volkomen

herstellen zal. Maar ongelukkig heeft Percival gehoord, waarvan men hem beschuldigt en hij voelt zich onteerd. Als hij sterker wordt, zal dat wel minder worden, maar 't afgezonderde leven, dat hij leidt, deugt niet voor hem. Ik wil hem graag uit zijn afzondering halen, en daarom ben ik blij, dat jullie kennis gemaakt hebt. Ik hoop, dat je hem nog eens zult opzoeken en dat we er in slagen zullen hem geleidelijk weer naar Falconer's Hall te brengen.”

Marcia staarde voor zich uit in de vallende duisternis.

„'t Is niet goed voor 't kind, alleen met oudere menschen op te groeien. Heeft ze geen speelkameraadjes van haar eigen leeftijd?”

„Ebenezer Raleigh heeft een kleinzoon, waar ze wel mee omgaat.”

„'t Kind van een boer? Daar hoort ze toch niet bij?”

„'t Was de wensch van Estelle; ze verzocht 't hem, toen ze hem met de zorg van 't kind belastte. Estelle Enderby en Ruth Raleigh waren boezemvriendinnen — zusters haast. Ik heb je al verteld, dat dit soort boeren edel bloed in de aderen heeft. Ze vonden het prettig, dat de kinderen ook vriendschap zouden sluiten. Buiten den kleinen Mark kent ze geloof ik geen andere kinderen en ze speelt graag met hem.”

Hardop zei Marcia niets meer, maar in haar hart herhaalde ze voortdurend de woorden, die gaar een bespotting leken: „Een man mag geen geheimen hebben voor zijn vrouw.”

En Marcus had deze woorden nog geen half uur geleden gesproken!

HOOFDSTUK XI

EEN MAN VAN KARAKTER

Of Marcia een man getrouwd had, over wiens verleden een schaduw lag of dat zulks niet 't geval was, of ze nu achtervolgd werd door een schrikbeeld, dat gegrond was of niet, ze had in alle geval weinig tijd om tot een beslissing te komen of ze 't geheim zou probeeren te ontsluiten; want de burenen begonnen lady Marcia Drummond visites te maken om voor zichzelf eens te zien welke vrouw de jonge mijneigenaar gekozen had.

Tot groote verwondering van Marcia verscheen haar man bijna altijd in den salon, wanneer er bezoekers waren. Ze had 't hem niet gevraagd, daar ze overtuigd was, dat 't hem zou vervelen, omdat hij zelf gezegd had, dat hij geen gezelschapsmensch was. Maar Marcus gaf heel veel tijd aan zijn vrouw. De grootste drukte op de mijn was voorbij — als hij er heen moest, deed hij dat meestal heel vroeg in den morgen, lang voordat Marcia op was — en in den regel was hij voor de lunch terug om met haar de bezoekers te ontvangen, als hij haar niet op een tochtje meenam.

Marcia was een fijne opmerkster en spoedig begreep ze, dat haar man nog meer een voorwerp van belangstelling en nieuwsgierigheid was dan zijzelf. Ook bleek, dat Marcus, hoewel hij zijn heele leven in deze streek gewoond had, bijna evenzeer onbekend was met de burenen als zijn jonge vrouw.

Men kende hem, omdat men zijn ouders kende en herinneringen aan hem had als kind. Maar 't bleek Marcia, dat gedurende de jaren, die Sir Robert en lady Drummond op Falconer's Hall gewoond hadden en Marcus op Wold Hall verblijf gehouden had, hij voor deze menschen, die hem nu met een zekere nieuwsgierigheid en voldoening opnieuw welkom heetten, zoo goed als een vreemdeling was. Marcia zag dikwijls, hoe vooral de dames hem onderzoekend opnamen, alsof ze hun oorspronkelijke meening toetsten aan de sterke persoonlijkheid, die voor hen stond. Menigeen sprak met hem over Wold Hall, maar in 't begin altijd omzichtig, als vreesden ze zich op gevaarlijk terrein te bevinden. Marcia moest wel de manier bewonderen, waarop hij hen allemaal te woord stond.

(Wordt voortgezet)

HET CHARLOTTE- SPELDENVROUWTJE.

Een stuk blauw zijden materiaal voor den rok 60--12½ c.m.; watten om op te vullen.

Een cirkeltje van vleeschkleurige zijde (kous), en voor het lijfje een lapje van witte stof.

Een lengte laiton van 20 c.m. voor de armen.

Een vierkant stukje stof van een oranje kleur. Zwarte wol voor het haar en gekleurde wol voor de bloemen.

Uit overgebleven stukjes maken we nog een schortje en een lijfje.

Een leeg ronde poederdoos of iets dergelijks gebruiken we voor 't inwendige van den rok. Vul deze op met watten, en maak er de stof in strakke plooiën omheen. Maak het hoofd van een cirkelvormig lapje, 7½ c.m. in doorsnee, van vleeschkleurig materiaal, haal er een rijgdraad rondom doorheen, vul het op met watten, en trek 't stevig aan, druk 't in een ovalen vorm, borduur groote ooggen van zwarte wol, lippen van helder rood, en zacht roode stippen voor den neus.

Bedek het hoofd met zwarte wol, door die vast te naaien en bind het knotje boven op het hoofd om met een draad. Maak het bovenlijf op dezelfde manier als het hoofd, en bevestig het op 't onderstuk. Maak het hoofd op 't lijf vast.

Omwind 't laiton-draad met lint in vleeschkleur.

Draai dit laiton om de hals-scheiding der pop, een paar maal, er voor zorgende, dat de beide armen even lang worden. Bedek de armen met een pofmouw van ingehaalde zijde.

Geef de pop een keurig schortje van mousseline voor, en een toefje bloemen in de hand, gemaakt van gehaakte rondjes in verschillende kleu-

VROUWENLEVEN

ONZE SINT NICOLAAS-BLADZIJDE

ren wol. Knip een stuk biezen mat uit een oude boodschappen-tasch of iets dergelijks van 15 x 10 c.m.

Naai de korte zijden aan elkaar, en druk een kartonnen cirkel op den bodem van het mandje.

Vul het op met watten.

Bedek den bovenkant met groen materiaal voor ondergrond, en naai er verschillende gehaakte rondjes van gekleurde wol op vast.

Charlotte is klaar. We kunnen haar bloemenmandje nu gebruiken als spelden-kussen.

KLEIN KNOPPIQUET OM OP UW MAN- TEL OF TAILOR MADE TE DRAGEN.

Groote en kleine knoppen op laiton gemaakt, vormen de bloemen. Eenige bladen, gekocht in een modezaak of kunstbloemenhandel, gebruiken we om er achter te doen.

Kies effen heldere kleuren, zooals oranje, geel, groen of blauw.

Voeg verschillende kleuren samen, wanneer u het op een donker tweed costume wilt dragen.

Het toefje is eenvoudig te maken, een stuk of 12 tamelijk groote houten kralen (ronde), een 12-tal kleine ronde kralen, zeer dun laiton en de bladeren stellen het samen.

Oranje en zwarte kralen (de groote oranje, de kleine zwart) en daarachter groene bladeren is bijzonder aardig.

Het maken van het knoppentoefje.

Knip 12 lengtes zeer dun laiton, liefst in een groene tint, van 20 c.m. lengte. Rijg een kleine kraal aan ieder stuk, schuif deze kraal op tot het midden van het laiton. Buig het laiton samen en rijg beide einden samen door een groote kraal.

Duw de groote kraal stijf tegen de kleine en bind het laiton in een stevigen knoop.

Doe dit met alle takjes en rangschik ze daarna tot een ruikertje, met de kunstbladeren er achter. Bind ze vast met laiton.

Knip de einden gelijk en uw ruikertje is klaar om in uw knoopsgat gestoken te worden.

AARDIGE MUILTJES.

Waarom zullen we zelf niet een paar aardige muiltjes maken, van die luxe, zooals we wel achter de winkelruiten van mooie schoenwinkels zien staan? Wat we noodig hebben? Een paar oude dansschoentjes kunnen we gebruiken.

Snij den hiel van de beide schoentjes af, zooals aangegeven op onze teekening.

Omboord de snijkanten met goud-galon of lint, en versier den voorkant van uw schoentjes met het snoezige bloemruikertje, gemaakt van gekleurde lapjes zijde in elkaar gerold, zóó dat de rafe! weg is. Ook kunnen we de bloemen in zijden lint maken. Rose en lila, zacht blauw of zee-groen zijn hiervoor mooie tinten.

PIERROT.

Deze guitige Pierrot in zwart en wit is voor de spelden op de toilet-tafel.

Om de pop aan te kleeden, maakt u eerst een rokje van flanel-snippers 22½—2½ c.m.

Vereenig de twee korte zijden aan elkaar, haak een randje rondom den laagsten kant. Haal den rok langs den bovenkant in, en doe hem over het hoofd van de pop. Trek 't inneemsel zoo aan, dat 't precies om 't middel past.

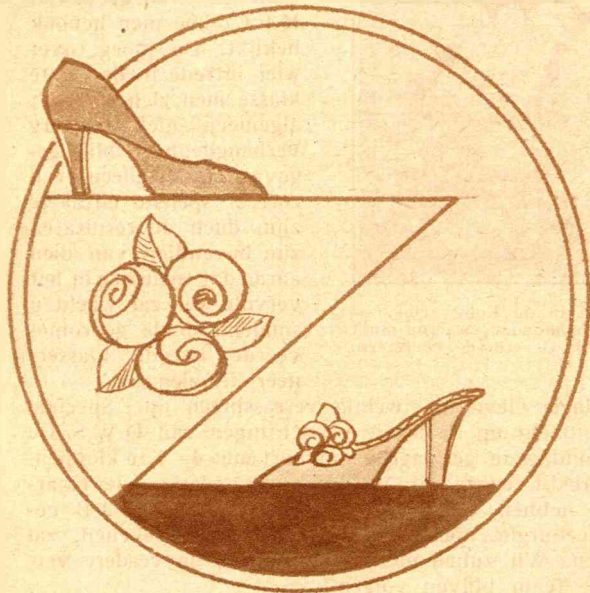
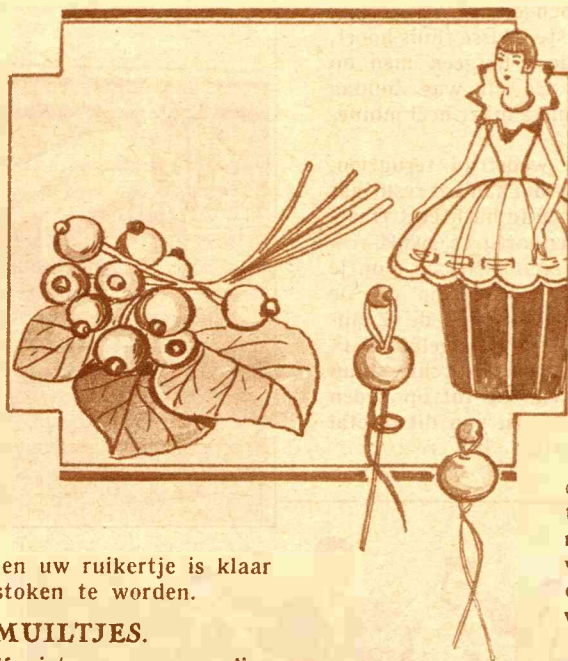
Op dezelfde manier maakt u een rokje van een stuk zwart taffetas. Maak een Pierrot-

kraag door twee rim-pelingen van lint te maken, rondom den hals, één zwart en één wit met drie pom-pontjes erop van voren van een snipper zwart lint. Maak een puntmutsje ook van zwart lint 10½—4 c.m., en lijm het vast op het hoofdje. Stik den achterkant van den rok aanden achterkant van de muts.

Doe een kort stuk smal wit lint door een kleinzwarthen beenen ring en stik de lus aanden achterkant van de muts, om de pop aan op te hangen. Stik zwarte beenen ringen aan het eind van twee stukken wit lint, één witten ring aan 't einde van een zwart stuk.

Rangschik de linten zóó, dat de zwarte stukken komen tusschen de witte, en zóó, dat ze verschillend van lengte zijn. Stik de linten aan elkaar en maak ze vast aan de pop, naai ze aan den achterkant van de muts.

Bevestig eenige veiligheidsspelden aan de ringen en steek spelden in den wit-flanellen rok.

Rinso

-houdt linnengoed
prachtig helder
-spaart Uw handen

N.V. DE LEVER'S ZEEP
MAATSCHAPPIJ, VLAARDINGEN.

R.10 0230H

Zaterdagmiddag werd te Den Haag een buitengewone bestuursvergadering van den K.N.V.B. gehouden, ter gelegenheid van ir. Kips' aftreden als voorzitter van den bond. Zittend van l.n.r. Dr. van Prooye, W. Mulier, ir. Kips, Drooglever Fortuyn, Delie, Hirschman, Engelberts, De Haan. Staande: Boeljon, Coldewij, Boerman, Timmermans, Staal, A. de Haan Jr., Lotsy, Spaan, Verwoerd, Gratema, De Korver, Warner, Tromp.

Kleikje uit den met 6-0 gewonnen wedstrijd van Ajax tegen H.F.C. Strijbosch is de Haarlemsche verdediging gepasseerd.

Sport van Zondag

Met groote cijfers, veel grooter dan 't begin van den strijd tegen H.F.C. deed vermoeden, heeft Ajax van Nederlands oudste voetbalvereniging gewonnen. Wij zien den toestand voor good old H.F.C. donker in. Wel hebben de blauw witte Haarlemmers gedurende het eerste deel van den wedstrijd goed partij gegeven, doch een voetbalmatch duurt nu eenmaal twee keer drie kwartier en wat Ajax' gasten er Zondag in de tweede helft van maakten was zeker niet meer dan zeer middelmatig tweede klasse spel. Van der Meulen, Wamsteker, R. Jongeneel en Reijdon zijn voetballers met eerste klasse capaciteiten, doch de rest.... Enfin, we hopen dat deze Haarlemmers het benodigde aantal punten machtig zullen worden, doch het valt te betwijfelen. Clubs als H.F.C. behoren in het eerste klasse milieu thuis, wordt er zoo vaak beweerd. Wij stemmen hiermede gaarne in, doch wijzen er toch op, dat de vraag, of men al of niet in de eerste klasse thuis hoort, slechts wordt beantwoord door hetgeen men op de groene vlakke presteert. En dit was Zondag van de blauw witte Haarlemmers maar heel minnetjes.

Ajax kan op een goeden wedstrijd terugzien, doch het behoeft er zich voor om aan het resultaat van Zondag overdreven waarde te hechten. Daarvoor was na de rust de tegenpartij te zwak.

Waar Z.F.C. in Schiedam een kostbaar puntje moest laten, ondanks de zes doelpunten die de Zaanse voorspelers scoorden, staan de Zaanse kanterers nu met Ajax in verliespunten gelijk. D.F.C. volgt de leiders met twee punten achterstand op den voet. Aan de hand van de tot op heden bereikte resultaten schijnt ons één van dit drietal de a.s. kampioen van afdeling I.

dat het krachtsverschil uiterst miniem is. Zoals gezegd zijn de zebra's tegen de jongste eerste klassers een kostbaar puntje kwijtgeraakt. Hierdoor is Feijenoord er het best voor komen te staan, daar deze ploeg nu een verliespunt minder heeft dan haar Amsterdamsche concurrenten. Als Drie in Bunde fungeert Sparta, dat Zondag j.l. niet in het strijdperk kwam.

Dat Blauw Wit het in de Koog niet gemakkelijk zou hebben, kon vooraf wel haast worden nagegaan. Het veld daar is lang niet van dezelfde afmetingen als dat in het Stadion, zoodat een goed open spel er uiterst moeilijk wordt. Bovendien troffen

de zebra's het niet, daar het terrein vanwege den velen regen vrijwel onbespeelbaar was. Dit was echter voor beide partijen een handicap, hoogstens kan men zeggen dat de Zaanse kanterers wat meer gewoon zijn om onder dergelijke omstandigheden te spelen.

Een fraaie prestatie blijft het in elk geval van K.F.C., hoe men het ook bekijkt. De ploeg, over wier intrede in de eerste klasse men zich over 't algemeen niet zoo erg verheugde, heeft blijk gegeven, niet alleen een correct spelend elftal te zijn, doch de resultaten zijn bovendien van dien aard, dat men zich in het vervolg wel zal wachten smalend op de gepromoveerde tweede klassers neer te zien.

K. F. C. en Blauw Wit spelen in de Koog gelijk. — Onze fotograaf maakte er dit spelmoment, waarop Smit en de zijnen het doel van K. F. C. ernstig bedreigen.

De tweede klasse uitslagen leverden weinig verrassingen op. Speciaal vestigen wij echter de aandacht op de fraaie verrichtingen van D.W.S. De polderbewoners zijn er Zondag in geslaagd Zandvoort met 4-1 te kloppen. Alleen ingewijden weten wat dit zeggen wil. Mede door de nederlaag der Haarlemsche roodbroekenclub hebben de D.W.S.'ers nu de leiding in 2 B genomen. Nu we noch op Zeeburgia, noch op D.E.C. kunnen rekenen, zal D.W.S. het eens probeeren. Wij zullen met belangstelling de verdere verrichtingen van dit kranige team blijven volgen.

In Afdeling II is het geval wat meer gecompliceerd. Wel zijn daar op 't oogenblik eigenlijk ook slechts drie kampioenscandidaten, doch dat dit zoo zal blijven is allerm minst zeker.

Wanneer men b.v. in aanmerking neemt dat Blauw Wit Zondag j.l. in Zaandam een veer moest laten en Feijenoord slechts met de grootste moeite en niet bepaald ongelukkig van R.C.H. won, dan blijkt hier wel uit,

Zaterdagmiddag werd te Amsterdam een rugby-wedstrijd gespeeld tusschen de Amsterdamsche voetbalrugbyclub en de Delftsche studenten rugbyploeg. Spelmoment tijdens deze match, welke als één van de vele pogingen moet worden beschouwd om het rugbyspel hier ingang te doen vinden.

Spelmoment uit den volleybalwedstrijd, welke Zaterdag j.l. plaats vond tusschen een A.M.J.V.-ploeg en een zestal Engelschen.

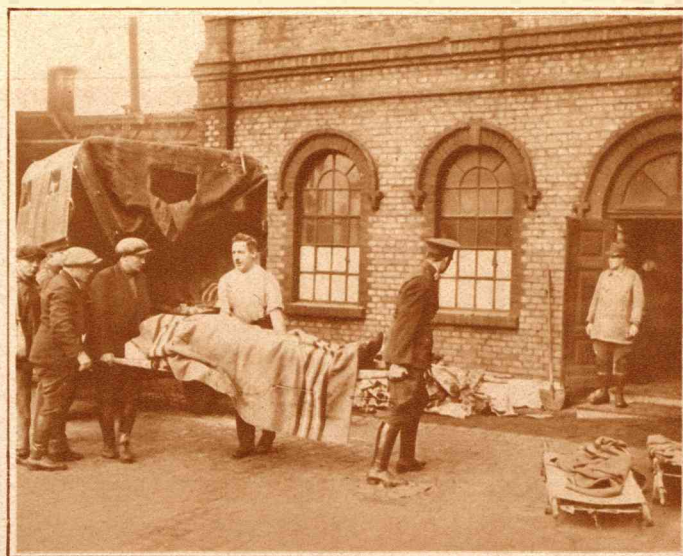
De bevolking wacht in angstige spanning op berichten over de mijnwerkers, die zich nog onder den grond bevonden. Helaas, is de overgrootste meerderheid omgekomen.

De Mijnramp van Alsdorf

De ingestorte schachttoren van de mijn Anna II.

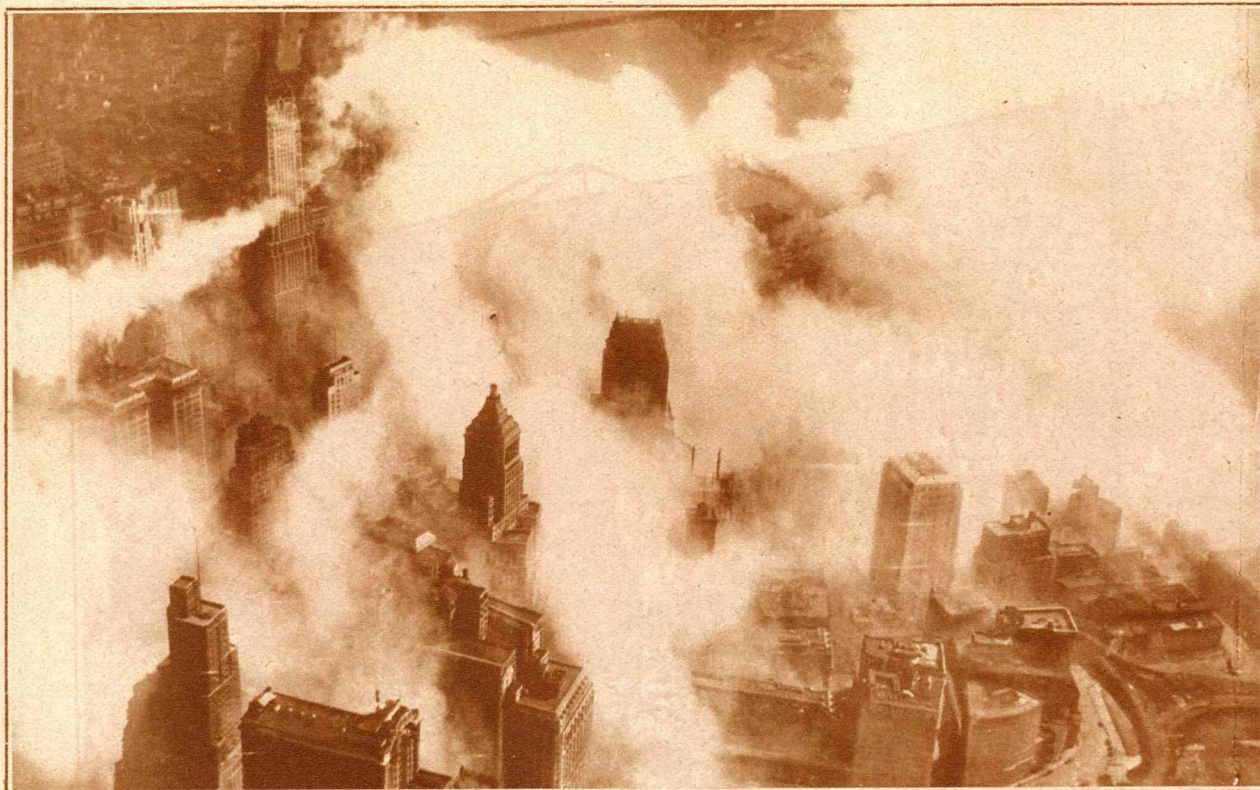
Tengevolge van een dynamiet-ontpleffing had in de mijn Anna te Alsdorf bij Aken een ontzettende ramp plaats, die aan meer dan 250 arbeiders het leven kostte.

Reddingsbrigaden verrichten hun treurige taak.

De droeve stoet in de straten van Alsdorf.

Bij de jongste Amerikaansche vliegmanoeuvres werd New-York door een rookgordijn omhuld, om de stad te beschermen tegen een veronderstelden vijandelijken vliegeraanval.

Voor de Lincolnzuil te Washington zijn een aantal kleine fonteinën in werking gesteld.

HET BUITENLAND

„Gezondheidsfeest“ in Japan. In geheel het Japansche keizerrijk werd onlangs een propagandaweek gehouden voor verbetering der hygiënische toestanden. Zeepadvinders van Tokio organiseerden een propagandatocht op het water.

Te Assisië werd het huwelijk voltrokken tusschen „den eenzaamsten vorst van Europa“, koning Boris van Bulgarije, en Prinses Giovanna van Italië.

Istizin- Tabletten

Het zachte, aangename
laxeermiddel.
Volkomen onschadelijk.
Bij apothekers en drogisten verkrijgbaar.

Ik heb nooit meer vetwormpjes.

Zij heeft voorgoed een eind gemaakt aan vetwormpjes en dergelijke. Zij heeft niet alleen ontdekt, hoe ze weg te krijgen, maar zij weet nu hoe ze weg te houden. Leest haar brief eens:

„Ik wilde U even laten weten, dat ik Radox uitstekend vind. Ik had erge last van vetwormpjes en uitgezette poriën en had al veel geklaagd en gehoopt, dat ik nog eens iets zou vinden, om mijn teint te verbeteren. Ik probeerde Radox in mijn waschwasser en zag, dat het de eerste de beste keer alle vetwormpjes van mijn gezicht verwijderd had. Het is werkelijk wonderlijk, hoe frisch mijn teint geworden is. Ik heb nu nooit meer vetwormpjes, omdat ik telkens als ik mijn gezicht wasch, wat Radox in het water doe”. V. P.

Laat vetwormpjes niet langer Uw uiterlijk bederven. Zonder uitknippen, zonder leelijke vlekken op de huid achter te laten, kunt U deze hinderlijke ontsieringen verwijderen. U doet slechts een volle theelepel Radox in een glas goed warm water en behandelt de leelijke plekken hiermee gedurende enkele minuten. Droog dan af met een ruige handdoek en de vetwormpjes worden eenvoudig weggeveegd. Gebruik hierna een goede cold cream. Ga dan door met steeds wat Radox bij Uw waschwasser te voegen en U zult nooit meer last hebben van vetwormpjes. Radox bevat zuurstof, het beste antiseptische natuurmiddel en dit zuivert de poriën grondig en voorkomt, dat de vetwormpjes ooit terug komen.

Radox is heerlijk geperformeerd en verkrijgbaar bij alle apothekers en drogisten à f 1.25 per pak. Een pak is toereikend voor verscheidene weken. Imp.: N.V. Rowntree Hand.Mij., Keizersgr. 124, A'dam.

HAARDEN

Alle merken Haarden, zooals:

INVENTA, FRISIA, PERMANENT, BECKER S, NESTOR-MARTIN, CARLSHUTTE en GODIN

worden nu spoedig geleverd en vakkundig geplaatst door bekwame Haardensmeden.

BETALING VANAF f 5.— PER MAAND

STOK'S MAGAZIJNEN

WAGENAARSTRAAT 55-59 J. M. COENENSTRAAT 1
PAPAVERWEG 7-7a - JAN VAN GALENSTRAAT 174-176-178

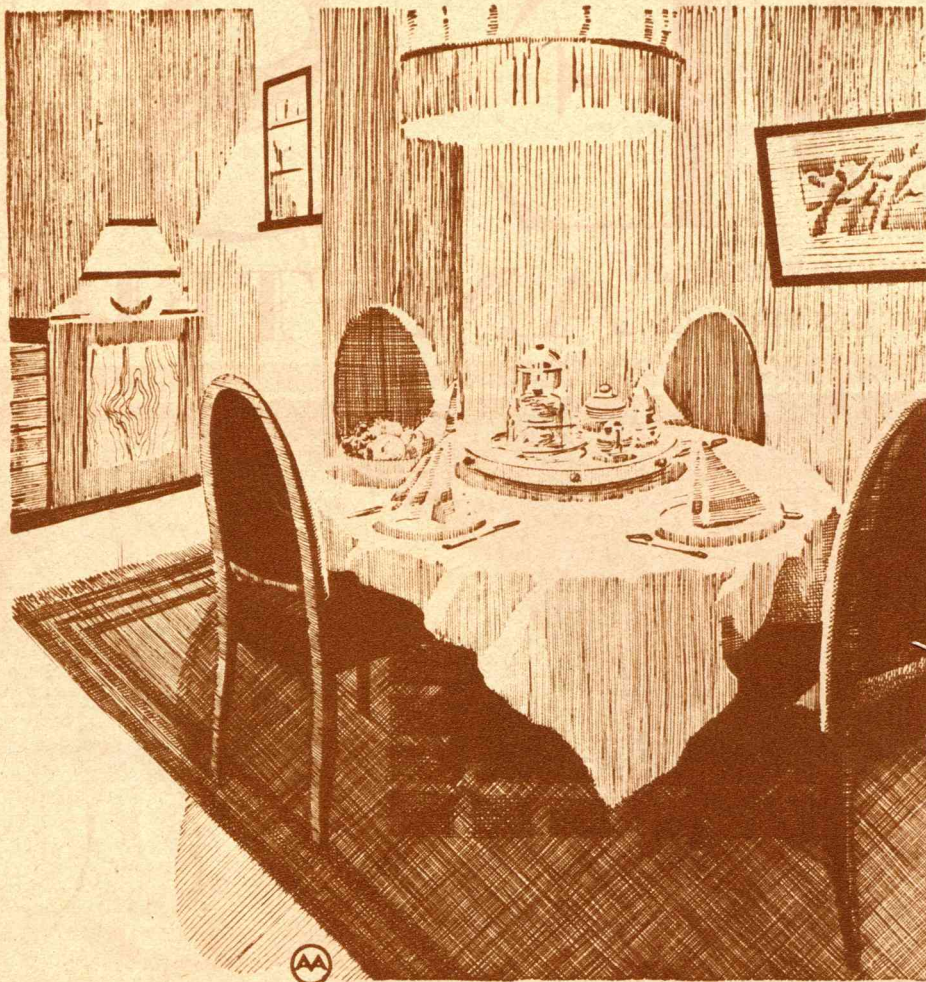
VAN RIJN'S
Utrecht
De Beste **MOSTERD**

Ruwe Huid

SCHRALE LIPPEN
GESPRONGEN HANDEN

In doozen van 30-60 en 90 ct. Tube 80 ct. Bij Apoth. en Drogisten

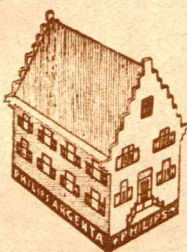

Een feestdisch lijkt 't

zoo blinkt het damast, zoo glanst het porcelein, zoo glinstert het tafelgerei... Dat komt door het wondere licht, waarvan hier profijt is getrokken om het aanzien van een festijn te geven aan wat anders een doodgewone gedekte tafel zou schijnen.

Zilver is het licht van Argenta, dat - hoe helder ook - zacht blijft, en goed voor de oogen.

Hebt U al zoo'n Philips „huisje vol licht”?

PHILIPS
„Argenta”

met den ballon van melk wit glas

Adverteeren doet verkoopen!

Blom's stalen
Gezondheidsmatras
Niet te overtreffen!

1-PERS. f 13.75, 9.90, 7.50
2-PERS. f 15.90, 13.75, 10.75

Blom's BEDDENMAGAZIJNEN
FERD. BOLSTR. 14-18 A'DAM

MET VOLLE GARANTIE

TAFELLAKEN CADEAU!

Nu de Export naar Indië stil ligt, verkoopen wij direct aan particulieren, tegen fabrieksprijzen

Flanel	70 cM.	...	f 4.65	f 5.35	enz.	enz.	per 20 el
Graslinnen	85	...	5.50	6.20	...	...	21 "
	160	...	11.70	13.20	...	...	21 "
Shirting	80	...	4.75	5.45	...	...	21 "
Graslinnen tot 245 cM. breed.							

Verder tafelgoed, doeken, wollen flanel, pyramflanel en wollen dekens

Bij een order van f 25.— geven wij een **PRIMA TAFELLAKEN CADEAU!**

Vraagt gratis monsters met prijscurant.

H. J. KUIPERS & Co. - HENGLO (O.)
TWENTSCHE WITGOEDEREN INDUSTRIE